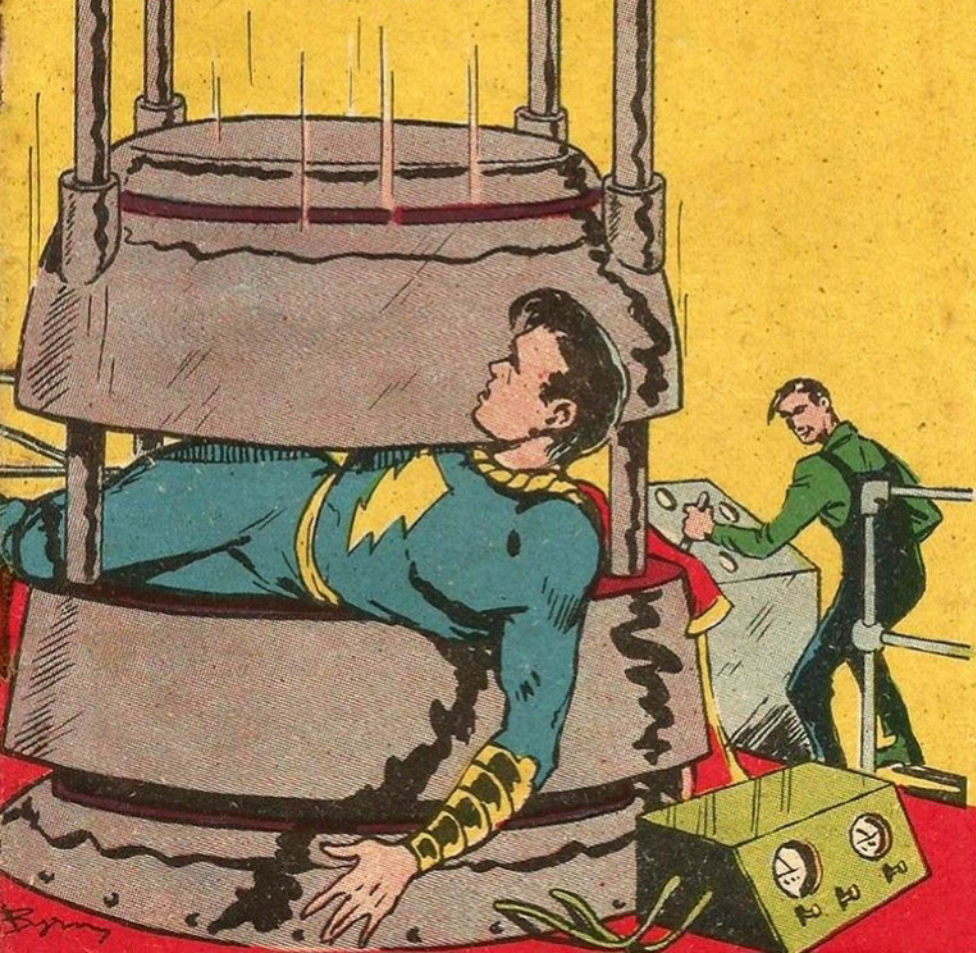

ΓΕΡΑΚΙ ΓΕΡΑΚΙ

Ο Νέος Υπεράνθρωπος

Το Μηχάνημα
του ΘΛΕΘΡΟΥ

13

‘Ο Τζιμ Γκάφας ξηον-
τώνει... έχατον ογδών-
τα έπτά ‘Ινδιάνους!

Ο ΜΑΚ ΝΤΑΝΥ, ό νεαρός
άστυνομικός ρέ πορτερ
του Νταϊήλυ Χεραλντ, ή με-
λαχροινή και τολμηρή βοηθός
του “Έλλην Τζόρνταν και ό
χαζός και λιχούδης άραπάκος
Τζιμ Γκάφας πίνουν το τσαϊ
τους στη μεγάλη θεράντα του
σπιτιού της κυρίας Μάργκα-
ρετ Ντάνυ, της μητέρας του
δημοσιογράφου, και κουβεν-
τιάζουν για την τελευταία πε-
ριπέτειά τους στο Τέξας. (’)

(*) Διάβασε το προηγούμενο
τεύχος που έχει τον τίτλο: «‘Ο
Μυστηριώδης Φυλακισμένος».

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2,

‘Ο Τζιμ Γκάφας κρατάει
μια μεγάλη φέτα κέικ, την ό-
ποία κυριολεκτικά κατασπα-
ράζει! Κατεβάζει κάτι τερά-
στιες μπουκιές σάν...γατοκέ-
φαλα και, έτσι μπουκωμένος
καθώς είναι, περιγράφει τά..
κατορθώματά του!

—Καθώς λοιπόν κάλπαζα,
λέει, άπάνω στο άλογο, βλέ-
πω καμμιά τρακοσαριά έρυ-
θροδέρμους να με περικυκλώ-
νουν και να μου ρίχνουν στο
ψαχνό. Μπάμ από έδω, μπουμ
άπό εκεί, μπάμ - μπάμ από
πιο πέρα! Στην άσχή, να πώ
την αλήθεια, φοβήθηκα. ‘Αλ-
λά ύστερα ξεναβοήκα την ψυ-
χραιμία μου και με τα πιστό-
λια στο χέρι κάνω γιουρούσι
άπάνω τους. «Πίσω, γιατί
σ’ης έφαγα τα φτερά που φο-
ράτε στο κεφάλι!», τους φω-
νάζω. Κoi άρχίζω πού λέτε
το πιστολίδι και ποιος είδε
το Θεό και δέν τον έφοβήθη-
κε! ‘Αστραπές και άστροπε-
λέκια μαζί δγάζανε τα πιστό-
λια μου. Σκοτώνω δέκα, δε-
καπέντε, είκοσι, τριάντα, έ-
κατον ογδόντα έφτά το όλον!
‘Η παιδιάδα γέμισε πτώματα
και βογγητά. Τότε έρχονται
οί άλλοι και πέφτουνε γονατι-
στοί στα πόδια μου. ‘Αμάν,
λυπήσου μες κύριε Γκάφα!»,
μου λένε. «Είμαστε οίκογενει-
άρνες άνθρωποι. Μή μ’ης σκο-
τώνης!» Τότε έγώ τους ρω-
τάω: «Πού είναι ή “Έλλην;
Μιλήστε άμέσως, γιατί με

γαργαλάνε τὰ χέρια μου και ἔχω ὄρεξι νὰ σπῶσω μερικά μοῦτρα ἀπόψε!» Ἐκείνοι τρέμοντας μοῦ λένε πῶς ἡ Ἑλλεν βρίσκεται στὸ Γαλάζιο Βουνό και πῶς ἐτοιμάζονται νὰ τὴν κάνουν ψητὴ μὲ πατατάκια στὸ φούρνο. Ἐγὼ ἐμέσως γίνουμαι θηρίο ἀνήμερο. Πατάω τὰ σπειρούνια καὶ χύνουμαι σὰν ἀστραπὴ στὰ ἀπάτητα μονοπάτια, ἀποφασισμένος νὰ πάρω ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Ἰνδιάνων τὴν Ἑλλεν! Δοῦμο παίρνω λοιπὸν δρόμο ἀφίνω...

—Στάσου νὰ τοῦ πῶ τὴ συνέχεια ἐγώ, Τζίμ!, τὸν διακόπτει γελῶντας ἡ ὁμορφὴ μελαχροινὴ βοηθὸς τοῦ Μάκ Ντάνυ.

—Γιατί δὲ μ' ἀφίνεις νὰ τελειώσω; παραπονιέται ὁ ἀραπάκος.

—Πάρε ἓνα κομμάτι κέικ, Γκάφα, τοῦ λέει ὁ Μάκ καὶ ἄφησε τὴν Ἑλλεν νὰ τελειώσῃ τὴν ἱστορίαν. Δὲν κουράστηκες τόσῃ ὥρᾳ νὰ σκοτώῃς; Ἔτσι πού πᾶς δὲ θ' ἀφήσῃς Ἰνδιάνο γιὰ Ἰνδιάνο ζιζυτιανό!...

Ὁ ἀραπάκος ἀρπάζει μιὰ καινούργια φετάρᾳ κέικ, τὴ δαγκώνει ἄγρια καὶ ἀρχίζει νὰ μασάῃ. Ἔτσι δὲ μπορεῖ νὰ μιλήσῃ πιά καὶ ἡ Ἑλλεν βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ πῇ τὰ ὑπόλοιπα:

—Καθὼς ἀνηφόριζε λοιπὸν τὸ μονοπάτι, ἐξηγεῖ ἡ κοπέλλα, ἔρριχνε δεξιά κι' ἀριστερά κι' εἶχε κάνει πραγματικά θραῦσι στὰ φύλλα τῶν...

κάκτων! Τότε ἐγώ, πού εἶχα γλυστοῦρησιν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἐρυθροδέρμων καὶ παραμόνευα σ' ἐκεῖνο τὸ πέρσσυ, σάλτασα ἀπάνω στὸ ἄλογό του καὶ ὁ Τζίμ ἀπὸ τὴ συγκίνησί του... λιποθύησε! Τρέμαξα νὰ τὸν συνεφέσω. Κι' ὕστερα, ὕστερα, καθὼς μέσα στὴ νύχτα χάσαμε τὸ δρόμο στὴν ἔρημῃ κοιλάδα μὲ τοὺς δάλτους, ἔβαλε τὰ κλάματα... Εὐτυχῶς πού βρέθηκε κάποιος χριστιανὸς καὶ μᾶς ἔδειξε τὸ σωστὸ δρόμο καὶ ξαναγυρίσαμε στὸ Βίκλαντ. Ἀπὸ ἐκεῖ πιά ὅλα ἦταν εὐκολα. Μὲ τὸ τραῖνο γυρίσαμε στὴ Νέα Ὀρκη καί... ἡσύχασα ἀπὸ τὰ κλάματά του!

Ὁ Τζίμ Γκάφας τὴν κυττάζει παραπονιάρικα.

—Ἔτσι λοιπὸν, Ἑλλεν; Ἐκλαίω, ἔ;

—Θέλω νὰ πῶ, διορθώνει ἡ κοπέλλα, ὅτι ἐκλαίγεις ἀπὸ τὴ χαρὰ σου!

—Καλά, λοιπὸν!, κάνει θυμωμέναν αὐτός. Ἀς σὲ ξαναπιάσουν οἱ Ἰνδιάνοι καὶ τὰ κουβεντιάσουμε. Ἄν δὲ σ' ἀφήσω νὰ γίνῃς ψητὴ σὰ χήνα στὰ κάρβουνα, νὰ μὴ μὲ λένε Τζίμ Γκάφα!

Κάτι ἐτοιμάζεται νὰ ἀπαντήσῃ χαμογελῶντας ἡ Ἑλλεν, ἀλλὰ ἀπότομα σταματᾷ καὶ σηκώνει τὰ μάτια τῆς πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἐνα παράξενο σφύριγμα ἀκούγεται κι' ἕνα περίεργο μακρόστενο ἀντικείμενο πού μοιάζει σὰ ρουκέτα, πού χάνεται σιγὰ - σιγὰ ὅσο πού γίνεται ἀόρατὴ στὸ

βάθος του ατέλειωτου ούρα-
νου...

—Αυτό θυμίζει κάπως τους
ίπτάμενους δίσκους!, λέει η
Έλλην που δεν έχει συνέλθει
ακόμα από τη δυνατή έκπλη-
ξι. Είναι πραγματικά κάτι έν-
τελώς πρωτοφανέρωτο.

Ο ρέπορτερ κουνάει το κε-
φάλι.

—Είναι η πέμπτη κατά
σειράν άσημένια ρουκέτα που
περνάει αυτές τις μέρες πά-
νω από τη Νέα Υόρκη και
χάνεται στο άπειρο, λέει. "Ο-
τον λείπαμε στο Τέξας, συ-
νέβησαν πολλά παράδοξα
πράγματα εδώ. Χτές άκρι-
βώς μου τηλεφώνησε ο Τζάι-
ημς Στούαρτ γι' αυτό το ζή-
τημα. "Ολες οι μυστικές ύ-
πηρεσίες των Ήνωμένων Πο-
λιτειών κάνουν συστηματικές
έρευνες χωρίς όμως μέχρι τη
στιγμή ν' ανακαλύψουν τίπο-
τα. Είναι πραγματικά όπως
το είπες: Κάτι πρωτοφανε-
ρώτο...

Έκείνη ακριβώς τη στιγμή
χτυπάει το τηλέφωνο. Ο Μάκ
σηκώνει το ακουστικό. Από
την άλλη άκρη του σύρματος
ακούγεται η φωνή του άρχι-
συντάκτη του Νταϊηλυ Χέ-
ραλντ, κ. Έμορ.

—Έσ' είσαι Μάκ; του λέ-
ει. Υπάρχει μι'ά σπουδαία
δουλειά γι'ά σένα. Τί θα έλε-
γες γι'ά ένα ταξιδάκι στο Τό-
κιο;

Ο νεαρός ρέπορτερ ξαφνια-
ζεται.

—Στο Τόκιο;

—Ναί. Στη χώρα του Ά-
νατέλλοντος Ήλίου. Από έ-
κει μ'ας έρχονται οί άσημέ-
νιες ρουκέτες. Το διεπίστω-
σε κατ'ά ένα τραγικό τρόπο ο
κυβερνήτης του καταδρομικού
«Άριζόνα» κάπταιν Γουίλυ
Στήθς. Είδε μερικές τέτοιες
ρουκέτες ν'α περνάνε πάνω
άπ' το καράβι του, ενώ ταξί-
δευε στον Ειρηνικό. Είχαν ό-
λες κατεύθυνσι προς τις δυ-
τικές άκτες της Άμερικής.
Νομίζω ότι, αν πεταχτής ως
το Τόκιο, θα μπορούσες ν'α
βγάλεις μερικά πρωτοσελίδα
έντυπωσιακά άρθρα. Τί λές;
Ο Μάκ δεν σκέπτεται πο-
λύ.

—Πότε φεύγω; ρωτάει.

—Σε δυ' ώρες απογειώνε-
ται ένα μεγαθήριο της Πανα-
μέρικαν. "Αν θέλεις πέρασε
άπ' το λογιστήριο ν'α πάρης
λεφτά και πές στη μητέρα
σου ν'α σου ετοιμάση τις βα-
λίτσες σου. "Α! "Ακου, Μάκ.
"Αν θέλεις, πάρε μαζί και την
παρέα σου. Την Έλλην και
τον Τζίμ...

—"Οκέι. Φεύγω άπόψε!, ά-
ποκρίνεται αυτός χαρούμε-
νος. Τότε όλα είναι έν τάξει!
"Ηθελα μονάχα...

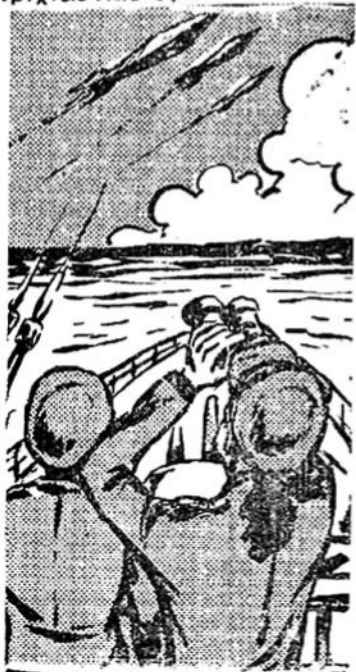
—Λέγε, Μάκ.

—"Ηθελα ν'α μάθω τί έγι-
νε με το «Άριζόνα».

—Σε μισή ώρα κυκλοφο-
ρούμε έκτακτη έκδοσι. Δόσε
ένα σέντς, αγοράσέ την και
θα διαβάσης. Τώρα είμαι πο-
λύ βιαστικός. Γειά σου και
περιμένω σύντομα νέα σου.

Ένα όμορφο καταδρομικό μάχεται με τις ρουκέτες και γνωρίζει τον όλεθο

ΑΥΤΟ που έγινε με την «Αριζόνα» δεν ήταν καθόλου ευχάριστο. Τò τραγικό νέο μαθεύτηκε τὸ ἴδιο απόγευμα καὶ οἱ λιγοστοὶ ἄνδρες τοῦ πληρώματός του μαζί με τὸν κυβερνήτη Στήβς, που ἔμειναν ζωντανοὶ, δὲν μποροῦν νὰ συνέλθουν ἀκόμη καὶ πιστεύουν πὼς ζοῦνε ἕναν ἀνατριχιαστικό ἐφιάλτη.

Τρεις ασήμαντες ρουκέτες, διασχίζουν γοργὰ τὸν οὐρανὸ πάνω ἀπὸ τὸ πλοίο!

Τὸ ὅμορφο καταδρομικό κάνει τὴ συνηθισμένη ἐβδομαδιαία περιπολία του στὸν Εἰρηνικό. Ἡ νύχτα εἶναι γλυκειά καὶ ἡρεμὴ καὶ ὁ οὐρανὸς ἀστράφτει ἀπὸ τὰ διαμάντια τῶν ἄστρων. Κάτω, στὸ εὐρύχωρο καρέ, οἱ ἀξιωματικοί, ὕστερα ἀπὸ τὸ δεῖπνο ἀδειάζουν μερικά ποτήρια οὐίσκου καὶ ἀκούνε εὐθυμὴ μουσικὴ στὸ ραδιόφωνο. Εἶναι ὅλοι εὐχαριστημένοι, γιατί ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες τελειώνει ἡ περιπολία τους καὶ θὰ ἐπιστρέψουν στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, ὅπου ἡ ζωὴ φυσικὰ εἶναι πολὺ πιὸ ὡραία ἀπὸ τὴ ζωὴ σ' ἕνα πολεμικὸ καράβι.

Ξαφνικά, ἐνῶ ὅλα εἶναι ἡρεμα, μπαίνει ἀναστατωμένος στὸ καρέ ὁ ἀξιωματικὸς που διευθύνει τὸ ραντάρ.

—Τί τρέχει Μπάρντον; τὸν ρωτᾷ ὁ κυβερνήτης Στήβς. Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς στέκει εἰς προσοχὴν καὶ χαιρετᾷ.

—Συμβαίνει κάτι παράξενο με τὸ ραντάρ ἀπόψε, κύριε κυβερνήτα, λέει. Στὸ ταμπλώ του βλέπω παράξενα σημάδια. Νομίζει κανεὶς ὅτι εἶναι ἀεροπλάνα που περνοῦν ἀπὸ πάνω μας. Φαίνονται στὸ ταμπλώ σὰν ἀστραπὲς καὶ ἐξαφανίζονται πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀμερικανικῆς ἀκτῆς. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ που τὸ ραντάρ σημειώνει τέτοια πράγματα.

—Μετέωρα ἢ ἀερόλιθοι!, κάνει ὁ Στήβς καὶ ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους. Πολλὲς φορές οἱ οὐράνιοι αὐτοὶ ἀλήτες

χάνουν τὸ δρόμο τους καὶ κατακυλῶν με μεγάλη φασαρία πρὸς τὴ γῆ. Κάτι τέτοιο θὰ ἔπιασε τὸ ραντάρ σου, Μπάλντον. Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῇς.

—Μὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτό, λέει δειλὰ ὁ ἀξιωματικός. Ἀπὸ τὴ γέφυρα με πληροφορήσαν πὼς ἀκούνε ἕνα παράξενο σφύριγμα κάθε τόσο καὶ βλέπουν κάτι σὰ φλόγα νὰ διασχίζει με ταχύτητα κεραυνοῦ τὸν οὐρανό.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ «Ἀριζόνα» σουρώνει τὰ φρύδια.

—Αὐτό, μὰ τὸ Θεό, πάει πολύ!, γρυλλίζει. Πὼς δὲν με εἰδοποίησαν;

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ἐμφανίζεται στὸ καρὲ λαχανιασμένος ὁ ὑπαρχος.

—Οἱ ἀσημένιες ρουκέτες!, λέει. Ὁ οὐρανὸς γέμισε ἀπὸ ἀσημένιες ρουκέτες. Ἔρχονται ἀπ' τὰ δυτικά καὶ χάνονται με μίαν ἰλιγγιώδη ταχύτητα πρὸς τὶς ἀκτές μας. Κάτι περίεργο συμβαίνει ἀπόψε, κόπταιν...

—Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τινάζονται ξαφνιασμένοι. Κάτι ἀκούσαν νὰ μεταδίδῃ πρὸ ἡμερῶν τὸ ραδιόφωνο γιὰ ἀσημένιες ρουκέτες, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔδωσε σημασία σ' αὐτὴ τὴν ἐκπομπή. Ὅλοι πίστεψαν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὰ συνηθισμένα παραμύθια, πού γράφουν κάθε τόσο οἱ ἐφημερίδες καὶ μεταδίδει τὸ ραδιόφωνο γιὰ ἐντυπωσιακοὺς λόγους. Μὰ τώρα τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει. Ἀρχίζει νὰ γίνεταί σοβαρό.

Σὲ λίγο, με ἐπὶ κεφαλῇς

Τὸ ὁμορφο, πολεμικὸ πλοῖο σπάζει στὰ δυὰ σὰν σπιτόξυλο!

τὸν κυβερνήτη, βρίσκονται ὅλοι στὴ γέφυρα καὶ παρακολουθοῦν με τὶς διόπτρες τὸν οὐρανό. Τίποτα δὲν ὑπάρχει πού νὰ δικαιολογῇ τὴν ἀναταραχὴ πού δημιουργήθηκε.

—Θαρρῶ πὼς ὠνειρεύτηκες, ὑπαρχε!, λέει ὁ Στήβς αὐστηρά.

—Σὰς διαβεβαιῶ, κύριε κυβερνήτα, ἀπαντάει με σεβασμὸ αὐτός. Εἶδα τὶς ἀσημένιες ρουκέτες με τὰ μάτια μου.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ καταδρομικοῦ ἀρχίζει πάλι νὰ ψάχνῃ τὸν οὐρανὸ μὲ τὶς διόπτρες του. Τίποτα τὸ ἀνησυχαστικό. Τὰ ἄστρα φεγγοδοῦν ὅπως πάντοτε καὶ ἡ νύχτα εἶναι γλυκεῖα καὶ γεμάτη γαλήνη.

—Νὰ ἐπιδιορθώσῃς τὰ μάτια του, ὑπαρχε!, λέει χαμογελῶντας. Καὶ σὺ, Μπάλντον, κύτταξε νὰ ἐπιδιορθώσῃς τὸ ραντάρ σου. Εἶμαι βέβαιος πὼς κάτι ἔπαθε καὶ ἄρχισε κι' αὐτὸ νὰ βλέπῃ φαντάσματα!

Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως, σταματᾷ νὰ μιλά. Ἐνα ἀνατριχιαστικὸ σφύριγμα ἀκούγεται νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακριά. Τὸ σφύριγμα, πού μοιάζει σὰν τὸ βογγητὸ ἐνὸς ἄγριου σίφουνα, ζυγώνει κάθε δευτερόλεπτο καὶ πιὸ πολὺ πρὸς τὸ μέρος τοῦ πλοίου.

—Μιά ἀσημένια ρουκέτα!, φωνάζει κάποιος.

Ὅλοι γοργὰ στρέφουν τὶς διόπτρες πρὸς τὸ ἴδιο μέρος τοῦ οὐρανοῦ. Μιά ἀσημένια ὄτρακτος, κάτι πού ἡ ταχύτητα τὸ κάνει νὰ μοιάζῃ σὰν ἀσημένια φλόγα, περνάει πάνω ἀπὸ τὸ πλοιο μὲ μιὰν ἀπερίγραπτη ταχύτητα καὶ χάνεται στὸ διάστημα πρὸς τὶς δυτικὰς ἀκτὲς τῆς Ἀμερικῆς.

—Ναί! Ναί!, λέει ταραγμένος ὁ κυβερνήτης. Τώρα βλέπω πὼς κάτι ὑπάρχει στὴ μέση... Σημάνετε συναγερμόν!

Μέσα σὲ πέντε λεπτὰ ἡ ἡρεμία, πού ἐπικρατοῦσε σὲ τοῦτο τὸ μεγάλο πολεμικὸ

σκάφος θρυμματίζεται καί, ὅταν οἱ σάλπιγγες, τὰ ἡλεκτρικὰ κουδούνια καὶ τὰ μεγάφωνα πού δίνουν τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ σταματοῦν, ὅλοι βρίσκονται στὶς θέσεις τους.

—Ἐτοιμάσατε ὁμοχειρίαν ἀντιαεροπορικῶν!, ἀκούγεται βραχνῇ μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸν χαλύβδινο πύργο διαταγῶν. Ἐτοιμοὶ πρὸς δράσιν!

Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θάλασσας, ἐκεῖ ὅπου λογαριάζουν πὼς βρίσκονται τὰ γιαπωνέζικα νησιά, ξεπετάγονται ψηλὰ τρεῖς καινούργιες ἀσημένιες ρουκέτες. Στὴν ἀρχή, ἀνεβαίνουν κάθετα πρὸς τὸν οὐρανὸ. Ὑστερὰ παίρνουν μιὰ πλάγια κλίσι καὶ ταξιδεύουν παράλληλα πρὸς τὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν. Πάλι ἀκούγεται ἀπὸ μακριὰ τὸ ἀνατριχιαστικὸ σφύριγμα πού μοιάζει σὰν ἄγριος σίφουνας.

—Σκοπεύσατε!, μουγγρίζει ὁ κυβερνήτης. Ἐτοιμοὶ!

Οἱ τρεῖς ἀσημένιες ρουκέτες βρίσκονται τώρα μερικές χιλιάδες πόδια πάνω ἀπὸ τὸ πλοιο.

—Πυρά φραγμοῦ!, οὐρλιάζει ὁ κάπταιν Στήβς.

Πύρινες γλῶσσες βγαίνουν ἀπὸ τὶς κάννες τῶν ἀντιαεροπορικῶν καὶ ὁ ἀέρας γεμίζει βροντὲς καὶ κεραυνούς. Μικρὰ ἄσπρα συννεφάκια γεμίζουν τὸν οὐρανὸ.

—Ὁ διάολος νὰ σὰς πάρῃ!, φωνάζει ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ πυργίσκου σκοπεύσεως. Τίποτα δὲν ἔγινε! Ἀπ' τὴν

άρχη πολύ. Πύρ!

Οι δυο άσημένιες ρουκέτες έχουν αφήσει πολύ πίσω το πολεμικό σκάφος και μόλις που διακρίνονται σαν φωτεινά άστρα. Η τρίτη όμως φαίνεται ότι δέχτηκε κάποιο βλήμα σ' ένα κρίσιμο σημείο της. Άλλάζει ξαφνικά κατεύθυνση, διαγράφει ένα τεράστιο τόξο και ξαφνικά αρχίζει να κατευθύνεται άπάνω στο σκάφος, σαν ένας φλεγόμενος κομήτης που αφήνει πίσω του κίτρινο καπνό.

—Πύρ!, ακούγεται ένα καινούργιο ούρλιαχτό. Πύρ φραγμού!

Άλλά ή θαοσιά φωνή πνίγεται από τὸ ανατριχιαστικό σφύσιγμα που ζυγώνει τὸ πλοίο και κάνει τὸ θαλύσδινό του θώρακα νὰ τρέμη σαν τσιγαρόχαρτο.

—Εἴμαστε χεμένοι!, λέει κάποιος με ραγισμένη φωνή.

—Εἶναι μιὰ διευθυνόμενη ἐναέρια τοοπίλλη!, προσθέτει ἕνας ἄλλος.

Ὁ άσημένιος κύλινδρος ἔχει ὅμως σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ πλησιάζει και ὅλοι κρατοῦν τὴν ἀνάσα τους. Τώρα μπαρουνὸν νὰ δουν ὅτι ή άσημένια ρουκέτα ἔχει μήκος περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι μέτρα και διάμετρο περίπου πέντε μέτρων στὴ μέση της, ὅπου εἶναι και τὸ φαρδύτερο σημείο της. Άλλά δὲν προσφτάνουν νὰ δουν τίποτα περισσότερο. Η ρουκέτα πέφτει άπάνω στὸ πλοίο και μιὰ κόλασι ἀπὸ φλόγες, καπνοὺς, ἐκκωφαντικὲς ἐκρήξεις, ἐπακολουθοῦν.

Βλέπει νὰ μπαίνουν στὴν κουζίνα ὁ κοντάσωμος Γιαπωνέζος κι' ή συνεδός!

Τὸ ὁμορφο ἀμερικάνικο πολεμικό «Αριζόνα» δὲν ὑπάρχει πιά. Ἔχει κοπή σαν σπιρτόξυλο και ἀνάμεσα στὶς φλόγες και τοὺς καπνοὺς βυθίζεται.

Μερικοὶ ἄνθρωποι, πὺν ἔχουν τιναχτή ἀπὸ τὴν τρομακτική αὐτὴ ἔκρηξι στὴ θάλασσα, προσπαθοῦν κολυμπώντας ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν τόπο τῆς καταστροφῆς. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς εἶναι και ὁ πλοίαρχος Στήβς

πού θα άφηγηθή όλες αυτές τις τραγικές λεπτομέρειες που στοίχισαν τή ζωή όκτακοσίων πενήντα άξιώματικών και ναυτών και τήν άπώλεια ενός καταδρομικού από τά καλύτερα που διέθετε ό στόλος των 'Ηνωμένων Πολιτειών.

"Όπου ό Μάκ Ντάνυ παίρνει μιά μυστηριώδη άπειλητική προειδοποίηση

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ τετρακινητήριο άεροπλάνο τής Πα-

Εσθνικά, τή πόδι του Γκάφας, τινάζεται και χτυπάει τή Γιαπωνέζα!

ναμέρικαν άφίνει πίσω του τις καταπράσινες κοιλάδες του Κάνσας, του Τέξας, του Κολοράντο, διασχίζει τόν γαλάζιο ούρανό τής Καλιφόρνιας και ταξιδεύει τώρα στόν Ειρηνικό μέ κατεύθυνσι πρός τήν 'Ιαπωνία. 'Ο Μάκ Ντάνυ, ή "Έλλην Τζόρνταν, ή όμορφη και τολμηρή βοηθός του, και ό χαζός και λιχουδής άραπάκος Τζιμ Γκάφας, είναι ανάμεσα στους επιβάτες του. 'Η "Έλλην πού, όπως είναι γνωστό, συνδέεται μέ μιά άγνή φιλία μέ τόν Μάκ, πού κάποτε θα καταλήξη σέ γάμο, έχει κλείσει τά μάτια και κοιμάται ξαπλωμένη στο άναπαυτικό κάθισμά της. Δίπλα της ροχαλίζει άγρίως ό Γκάφας και κάθε τόσο γλείφεται γιατί όνειρεύεται ότι ή κυρία Μάργκαρετ Ντάνυ, ή γλυκειά 'Ελληνίδα μητέρα του Μάκ, του σερβίρει κάτι πελώριες φέτες λαχταριστού κέικ. 'Ο νεαρός ρέπορτερ μονάχα δέν έχει καμμιά διάθεση γιά ύπνο. Τό μυαλό του δουλεύει έντατικά. "Έχει ένα ολόκληρο δέμα από έφημερίδες και τις ξεφυλλίζει. Θέλει νά κατατοπισθί. Πρώτα, διαβάζει τή δραματική περιπέτεια του «Αριζόνα» και στο νοῦ του περνούν ώρισμένες ιδέες, πού μπορεί άργότερα νά του δώσουν τή λύσι τού αίνίγματος. "Επειτα διαβάζει τά όσα γράφουν οί έκτακτες άπογευματινές έκδόσεις γιά τήν τελευταία εμφάνισι τής άσημένιας ρουκέτας πάνω από τή Νέα 'Υόρκη. Περιγράφουν κάτω

από χτυπητούς τίτλους τὸ γεγονός καὶ προσπαθοῦν νὰ βροῦν μιὰν ἐξήγησι. Μερικὲς διερωτῶνται μήπως τὰ περίεργα αὐτὰ ἀντικείμενα προέρχονται ἀπὸ ἄλλον πλανήτη.

«Ποιὸς μᾶς ἐμποδίζει νὰ πιστέψουμε, γράφει ὁ «Πρωτὸς Ταχυδρόμος», ὅτι οἱ ἀσημένιες ρουκέτες, ποὺ ἔκαναν τὶς τελευταῖες ἡμέρες τὴν ἐμφάνισί τους στὶς δυτικὲς ἀκτὲς καὶ πάνω ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη, δὲν εἶναι σατανικὰ μηχανήματα ποὺ προέρχονται ἀπὸ ἄλλους πλανῆτες καὶ κάνουν ἓνα εἶδος θεαματικῆς πτήσεως, ποὺ ἀποτελεῖ ἴσως κάποια προειδοποίησι τῆς ὁποίας τὴν ἐννοία δὲν μποροῦμε ἐμεῖς οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς νὰ ἀντιληφθοῦμε; Περνοῦν χιλιάδες πόδια πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, ἀλλὰ ἡ παρουσία τους γίνεται ἐκνευριστικὰ αἰσθητὴ ἀπὸ τὸ δῆλ σφύριγμα ποὺ ἀφίουν καὶ ἀπὸ τὸ μεγάλο κενὸ ἀέρος ποὺ δημιουργοῦν στὸ πέρασμά τους, ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου εἶναι οἱ φοβερὲς δονήσεις ποὺ συγκλονίζουν καὶ τὰ πιὸ ἰσχυρὰ κτίρια ἀκόμη. Διερωτώμεθα λοιπὸν μήπως τὰ ἀσημένια αὐτὰ ἀεροσκάφη εἶναι διαπλανητικὲς βολίδες ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὸ διάστημα καί, ἀφοῦ προσεγγίσουν τὴ Γῆ μπαίνοντας στὴν ἀτμόσφαιρα διὰ τῆς στρατοσφαίρας, ἐξακολουθοῦν τὴν ἱλιγγιώδη πορεία τους πρὸς τὸ διάστημα πάλι...».

— Ἀνοήσιες, σκέπτεται ὁ Μὰκ καθὼς βάζει κατὰ μέρος

Ἡ Ἑλένη ἐφορμᾷ τότε καὶ φιλοδωρεῖ τὴν Γιαπωνέζα μὲ δυὸ γραθιές!

τὴν ἐφημερίδα καὶ ἀνοίγει μιὰν ἄλλη. Ἡ ζουλεῖα αὐτὴ εἶναι ἀνθρώπινο ἔργο. Ἡ καταστροφή τοῦ καταδρομικοῦ μας, τὸ ἀποδεικνύει...

Ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴν ἐφημερίδα ποὺ κρατᾷ. Τούτῃ ἐδῶ, τὸ «Νταϊηλν Ἐξπρές», γράφει καὶ πικρόχολα σχόλια εἰς βάρος τῶν τεχνικῶν, ποὺ ὑπηρετοῦν στὴν Ἑθνικὴ Ἀμυνα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν: «Εἶναι ντροπὴ, τονίζει ὁ ἀρθρογράφος, νὰ μὴν μπο-

ρουν οί τεχνικοί μας να δώσουν ύστερα από την πάροδο τόσων ημερών, μιὰ θετική απάντησι σ' ένα πρόβλημα καθαρώς τεχνικής φύσεως, τὸ ὁποῖον κρατάει σὲ μιὰ διαρκή ἀγωνία τὶς Ἠνωμένες Πολιτείες. Οἱ Ἀμερικανοὶ πολῖται ζητοῦν νὰ μάθουν τί ἀκριβῶς συμβαίνει...»

Ὁ Μὰκ Ντάνυ ἀφίνει κι' αὐτὴν τὴν ἐφημερίδα. Καθὼς ἐτοιμάζεται ὁμως νὰ πάρῃ μιὰν ἄλλη, βλέπει κάτι πού τὸν παραξενεύει. Ἀπάνω στὸ μικρὸ τραπέζι πού βρίσκεται μπροστὰ τοῦ ὑπάρχει ἓνα κομμάτι χαρτί μὲ μερικὲς λέξεις διαστικὰ γραμμένες. Τὸ παίρνει καὶ ρίχνει μιὰ ματιά. Τώρα ἡ ἐκπληξίς του γίνεται μεγαλύτερη, καθὼς βλέπει ὅτι τὸ σημεῖωμα τοῦτο ἀπευθύνεται πρὸς αὐτόν: «Νεασέ Μὰκ Ντάνυ, γράφει τὸ σημεῖωμα. Ἡ ζωὴ εἶναι γλυκεῖα. Καλὰ θὰ κάνῃς νὰ μὴν ἀποβιθασθῇς καθόλου στὸ Τόκιο. Ἄν εἶσαι λογικός, θὰ πάρῃς τὸ ἴδιο ἀεροπλάνο μαζί μὲ τὴν παρέα σου καὶ θὰ γυρίσῃς στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ ἀέρας τῆς Ἰαπωνίας πειράζει κάτι μωρὰ σὰν ἐσένα. Ἄν δὲν συμμορφωθῇς, θὰ ἔχῃς ἄσχημα μπλεξίματα καὶ στὴ μητέρα σου θὰ πᾶν πολὺ σύντομα ἓνας φάκελλος μὲ μαῦρο περιθώριο πού θὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ σοῦ κάνῃ μνημόσυνα καὶ νὰ κλαίῃ. Ἐνας φίλος».

Ὁ νεαρὸς ρέπορτερ κυττάζει γύρω του. Ποιὸς ἔβαλε μπροστὰ του αὐτὸ τὸ σημεῖωμα, πού εἶναι γεμᾶτο ἀπειλὴ

καὶ θάνατο; Φυσικὰ αὐτὸ ἔγινε τὴν ὥρα πού ἦταν θυσιζόμενος στὴν ἀνάγκη τῶν ἐφημερίδων. Κάποιος ζύγωσε καὶ ἄφησε τοῦτο τὸ χαρτί μὲ τὶς λίγες λέξεις, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸν προσέξῃ. Ἀλλὰ ποιὸς εἶναι ὁ ἄγνωστος ἐπιστολογράφος πού ἀπειλεῖ;

—Τοῦτο εἶναι περίεργο, λέει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του.

Φυσικὰ ὁ Μὰκ Ντάνυ δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξῃ ἀπόφασιν. Οὔτε πρόκειται νὰ γυρίσῃ στὴ Νέα Ὑόρκη, ἂν δὲν βρῇ τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος πού βασανίζει ὅλους αὐτοὺς πού ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἀμυνα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ἄλλο εἶναι ἐκεῖνο πού τὸν ἀνησυχεῖ. Τὸ πὼς δηλαδὴ μπόρεσαν ἐκεῖνοι, πού ἐνδιαφέρονται... γιὰ τὴν ὑγεία του, νὰ πληροφορηθοῦν μέσα σὲ δυὸ ὥρες —τόσο χρονικὸ διάστημα ἀκριβῶς μεσολάβησε ἀπὸ τὴ στιγμὴ τοῦ τηλεφωνήματος τοῦ κ. Πήτερ Ἐμορυ μέχρι τὴ στιγμὴ τῆς ἐπιδιδάσεως στὸ ἀεροπλάνο— τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του στὸ Τόκιο. Αὐτὸ δείχνει ὅτι ὑπάρχει ἓνα μεγάλο καὶ ἀξιόλογο δίκτυο κατασκοπείας, πού παρακολουθεῖ καὶ μαθαίνει τὰ πάντα. Ὅσο ἀνησυχαστικὸ ὁμως ἂν εἶναι αὐτό, ἀπὸ τὴν ὅλη μεριά ἀποτελεῖ μιὰ ἐπιβεβαίωσι τοῦ ὅτι ἐκεῖνοι, πού ἔχουν κατασκευάσει καὶ ἐκσφενδονίζουν τὶς ἀσημένιες ρουκέτες, δὲν ἀνήκουν σὲ ξένους πλανῆτες, ἀλλὰ εἶναι κοινὰ ἀνθρώπινα ὄντα κι' ἂν ξεχωρίζουν σὲ κάτι, εἶναι στὸ

δτι ἔχουν ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ αἰμοδόρα καὶ ἐγκληματικά ἐνστικτά...

«Βοισκόμαστε λοιπόν, σκέπτεται μὲ ἱκανοποίησι ὁ Μὰκ Ντάνυ, σὲ καλὸ δρόμο. Ἄν δὲν συνέβαινε αὐτό, δὲν θὰ ἀνησυνούσαν καὶ δὲν θὰ μοῦ ἔστελναν τὸ σημείωμα. Ἐνας ἢ ἴσως καὶ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐγκληματικῆς σπείρας σίγουρα εἶναι μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀεροπλάνο. Πρέπει νάχουμε, λοιπόν, τὰ μάτια μας δεκατέσσερα...

Καὶ ὁ νεαρὸς ρέπορτερ ἀρχίζει χωρὶς νὰ γίνεταί ἀντιληπτὸς νὰ ἐξετάζη μὲ προσοχὴ τοὺς συνταξιδιώτες του, προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ ποιὸς ἢ ποιοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν δισταχθῇ νὰ περακολουθοῦν τὶς κινήσεις του.

Παράξενα πράγματα συμβαίνουν μέσα στὸ ἀεροπλάνο καὶ ὁ Μὰκ ἀνησυχεῖ

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ὅμως ξεκαθόρισαν πολὺ πρὶν συντομα ἀπὸ ὅ,τι λογάριαζε. Αὐτὸ ἔγινε κατὰ τὸ σούρουπο. Προηγουμένως, δυὸ ὄρες νωρίτερα, ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς συνοδούς τοῦ ἀεροπλάνου, μιὰ ἑμορφή ξανθὴ κοπέλλα μὲ μπλε στολὴ καὶ δίκωχο, βγῆκε ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ ἀερομάτου, κρατώντας ἕνα ραδιό τηλεγράφημα στὰ χέρια της.

— Ποιὸς εἶναι ὁ ἐμπορικὸς ἐντιπρόσωπος κ. Λόου; ρωτᾷ εἰ τοὺς ἐπιβάτες.

Ἐνας κοντόσωμος Γιαπωνέζος μὲ χοντρά μυωπικὰ γυα

λιά στὰ μάτια, κάνει μιὰ κίνηση μὲ τὸ χεῖρ του. Ἡ κοπέλλα πλησιάζει καὶ τοῦ παραδίδει τὸ χαρτί ποὺ κρατᾷ.

— Αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα εἶναι γιὰ σᾶς, κύριε Λόου, τοῦ λέει. Εἶναι κατεπεῖγον καὶ ἔρχεται ἀπὸ τὸ Τόκιο.

Ὁ κ. Λόου τὸ παίρνει καὶ τὸ διαβάζει. Κάθεται μερικὰ καθίσματα πρὶν μπροστὰ ἀπ' τὸν Μὰκ Ντάνυ καὶ ὁ νεαρὸς ρέπορτερ δὲν τὸν ἀφίνει ἀπὸ τὰ μάτια του. Κότι ἔχει ἀπάνω του αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, ποὺ δὲν τοῦ ἀρέσει. Ἀνάμεσα στοὺς τριανταδύο ἐπιβάτες τοῦ ἀεροπλάνου, ὑπάρχουν καὶ ἀρκετοὶ ἄλλοι Γιαπωνέζοι. Ἀλλὰ αὐτὸς εἶναι κυρίως ποὺ κρατᾷ τὸ ἐνδιαφέρον του.

— Παίρνει λοιπόν καὶ ἰδιωτικά τηλεγραφήματα ὁ ἀσύρματός σας; ρωτᾷ ὁ Μὰκ ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα τάχα ἀδιάφορα τὴ συνοδὸ.

— Φυσικά, ἀπαντᾷ αὐτὴ. Πρὶν λίγη ὥρα ὁ κ. Λόου ἔλαβε ἕνα τέτοιο τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν ἐταιρεία του.

— Πρέπει νὰναι βέβαια πολὺ ἐνδιαφέρον αὐτὸ ποὺ θὰ τηλεγραφῆται κανεὶς ἀφοῦ πρόκειται ν' ἀπασχολήσῃ τὸν ἀσύρματο τοῦ ἀεροσκάφους...

Ἡ κοπέλλα κλείνει τὸ μάτι καὶ χαμογελάει.

— Χμ! Ὅχι καὶ τόσο. Παραδείγματος χάριν.

Σκύβει καὶ τοῦ ψιθυρίζει στ' αὐτὴ γιατί δὲ θέλει νὰ τὴν ἀκούει ποὺ μιλάει:

— Παραδείγματος χάριν τὸν κ. Λόου τὸν πληροφοροῦν

για κάτι έντελως οίκογενειακό: «Μνηστή σου επικίνδυνη και άπιστη. Αποφάσισε τάχιστα διακόψης σχέσεις». Αυτό του τηλεγράφησαν άπ' το Τόκιο. Ελέπετε λοιπόν ότι ό άσύρματός μας είναι έξυπνη-ρετικός για όλα και για όλους.

Και ή ώραία συνοδός απομακρύνεται χαμογελώντας για να συνομιλήση με κάποιον άλλον επιβάτη.

—Εύτυχώς που μ' έχεις κοντά σου, τοι' λέει σε μισοκστείο τόνο ή "Έλλην που κάθεται στο ά-έναντί του κάθισμα. Δεν υπάρχει φόβος να λάβης ποτέ παρόμοιο τηλεγράφημα.

Ό Ντάνυ την σκουντάει με τον άγκωνα του και με ένα αδιόρατο νεύμα της δείχνει τον κ. Λόου. Ό Γιαπωνέζος έχει σηκωθεί και περνάει κοντά τους. Κρατάει ένα τσιγάρο στο χέρι και προχωρεί προς ένα από τα καθίσματα που βρίσκονται στο μπροστινό μέρος του άεροσκάφους. Στέκει κοντά σ' έναν γεροδεμένο άντρα με ξανθό ψολιδισμένο μουσιάκι, που φαίνεται ευθυσμένος στην ανάγνωσι της έφημερίδος του και ανταλλάσσει μεγάλωφωνα μερικές λέξεις μαζί του, που φαινομενικά δεν έχουν κανένα ένδιαφέρον. Ύστερα με τρόπο άφίνει να πέση άπάνω στην άνοιχτή έφημερίδα ένα διπλωμένο στα τέσσερα χαρτάκι και απομακρύνεται. Ό άλλος το παίρνει και το διαβάζει με προσοχή.

—Του πάσσαρε το τηλεγράφημα, λέει ό Μάκ. Βάζω στοίχημα πώς κάτι άσκημο μαγειρεύουν αυτοί οι δύο.

—Δεν είναι μόνο δύο, ψιθυρίζει ή "Έλλην. Πρόσεξε με τρόπο τη γυναίκα που κάθεται στο άντικρυνό κάθισμα. Είναι μιá Γιαπωνέζα φοιτήτρια. Όταν ξεκινήσαμε, έλλαξα μερικές κουβέντες μαζί της. Μου είπε ότι γυρίζει στο Τόκιο να δη τον πατέρα της που είναι έτοιμοθάνατος. Πρόσεξε. Τώρα ό Λόου πήγε κοντά της. Κάτι λένε χαμηλόφωνα.

—Έν τάξει, "Έλλην! Θάρω πώς έχεις δίκιο. Πρέπει να προσέχουμε. Πού είναι ό Τζίμ;

Κυττάζουν προς τη θέσι όπου μέχρι πριν λίγη ώρα καθόταν και ροχάλιζε μακαρίως ό άραπακός και τη βλέπουν άδεια.

—Περίεργο!, κάνει ή κοπέλλα ανήσυχη. Πού να πήγε;

—Είμαι σίγουρος πώς βρίσκεται στην κουζίνα του σκάφους. Θα μυρίστηκε πώς υπάρχουν γλυκίσματα εκεί και διπλόρωσε τη μιá από τις δυό συνοδούς. Φυσικά δε μπορεί να χάθηκε...

Πραγματικά δεν έχει χαθή ό Τζίμ Γκάφας. Βρίσκεται όμως κρυμένος σ' ένα ντουλάπι της κουζίνας του άεροπλάνου, όπου ανακάλυψε ότι υπάρχουν δυό ταψιά... με κέικ. Έχει πέσει λοιπόν με τα μούτρα και κατεβάζει κάτι θεόρατες μπουκιές, που μπορούν να πνίξουν... έλέφαντα!

Είναι αποφασισμένος να καταβροχθίση και τα δυο ταψιά, γιατί δεν ξέρει τί γίνεται όταν φτάσουν στην Ιαπωνία. Έκει οι άνθρωποι μπορεί να μην τρώνε κέικ.

Έχει καταφέρει λοιπόν το μισό ταψί και έτοιμάζεται για το υπόλοιπο, όταν ακούει την πόρτα της κουζίνας ν' ανοίγει ξαφνικά και να μπαίνουν δυο άνθρωποι. Από τη χαραμάδα του ντουλαπιού μέσα στο οποίο βρίσκεται κλεισμένος, διακρίνει μια από τις δυο συνοδούς κι' έναν κοντοσωμο Γιαπωνέζο να μπαίνουν στην κουζίνα.

—Μεγάλε Θεέ των νέγρων, την έπαθα!, λέει. Θα με πιάσουνε σαν τον ποντικό στη φάκα και θα με ρεζιλέψουνε! Κήκα...

Και έτοιμάζεται να παραστήση τον ψόφιο κορπό...

‘Ο Τζιμ Γκάφας την κάνει... ταράτσα και έπιστρέφει αίσίως στη βάση του

ΑΠΟΤΟΜΑ όμως γουρλώνει τα μεγάλα του μάτια και τεντώνει τ' αυτιά. Κάτι λένε ο Γιαπωνέζος, που δεν είναι άλλος από τον κ. Λόου, και η συνοδός, κάτι που τον ξαφνιάζει.

—Που έχεις τα πιστόλια, ρωτάει ο άντρας, που σου παρέδωσα πριν μπώ στο αεροπλάνο;

—Είναι στη θέση τους, λέει η κοπέλλα.

—Γέμισέ τα. Θα μάς χρειαστούν σε λίγο!, λέει με βα-

ρειά φωνή αυτός. Θα τα γεμίσης και θα τα βάλης στο διαμέρισμα του ντους, στο έρμάριο του φαρμακείου. Από εκεί θα τα πάρουμε...

—Δεν είναι σωστό, Λόου, κάνει φοβισμένη η συνοδός. ‘Ο κίνδυνος είναι μεγάλος.

—Πήρα διαταγές, αποκρίνεται αυτός σοβαρά. Θα υποχρεώσω τον πιλότο να προσγειωθεί σ' ένα από τα μυστικά αεροδρόμιά μας. ‘Ο άρχηγος έτσι διέταξε. Φοβάται ότι αυτός ο νεαρός δημοσιογράφος και η παρέα του θα του δημιουργήσουν ιστορίες και θέλει να τους έχη ζωντανούς ως όμηρους στα χέρια του. Λοιπόν έτοιμασε τα πιστόλια και κάνε β'τι σου είπα. Σε μισή ώρα το πολύ, ο Ντάρπιν θα πάρη θέση δίπλα στον πιλότο. Έγώ και η μικρή θ' αναλάβουμε τους επιβάτες. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι, Λόου.

‘Ο Γιαπωνέζος βγαίνει απ' την κουζίνα και, όταν η συνοδός μένει μόνη, άνασκηκώνει ένα μικρό κιβώτιο που φαίνεται πως περιέχει μπουκάλια μπύρας. ‘Ο Τζιμ την έλέπει που βγάζει από μέσα τρία έννεάσφαιρα όλοκαινούργια πιστόλια. Τα δόντια του αρχίζουν να βροντούν από το φόβο.

—Μεγάλε Θεέ των νέγρων, τί έπαθα!, ψιθυρίζει. Θα γίνη χαλασμός κόσμου έδω μέσα σε λίγο και το αεροπλάνο θα πάη με τα μούτρα στη θάλασσα. Άχ, τί έπαθα! Θα με φάνε τα ψάρια και θάνα!

μέρα μεσημέρι. "Αχ! 'Η καρδούλα μου... "Ας φάω τούλα-χιστόν καμμιά κομματάρα κέικ νά πάω χορτάτος.

Καθώς μπουκώνει το στόμα του, παρακολουθεί από τη χαραυάδα τις κινήσεις της γυναίκας. "Έχει βγάλει τὰ τρία περίστροφα και τὰ γεμίζει με σφαίρες. "Έχει τελειώσει πιὰ τη δουλειά της και όλα είναι έτοιμα, όταν αρχίζει νά χτυπή δαιμονισμένα το κουδούνι κλήσεως. Κάποιος επιβάτης αισθάνεται άδιαθεσία και εκείνη πρέπει νά τρέξη νά τον περιποιηθή. 'Η άλλη συνοδός, που δέν έχει ύπηρεσία, είναι πλαγιασμένη και κοιμάται.

Για μιὰ στιγμή διατάζει και μώνει άκίνητη. "Υστερα άφίνει τὰ τρία γεμάτα περίστροφα στο τραπέζι, τὰ σκεπάζει με μιὰ έφημερίδα για νά μη φαίνονται και βγαίνει βιαστικά έξω...

Και τότε άκριβώς ο Τζιμ Γκάφας άποδειγνεται για άλλη μιὰ φορά έξυπνος, κι' άς τον νομίζουν όλοι οί άλλοι χαζό. Ξετρυπώνει άπ' το ντουλάπι και πλησιάζει το τραπέζι. Με γοργές κινήσεις άδειάζει τὰ πιστόλια και ρίχνει τις σφαίρες στην τσέπη του. Τά ξαναβάζει στη θέσι τους, τὰ σκεπάει με την έφημερίδα και βγαίνει από την κουζίνα πρησμένος από το πολυ κέικ που έχει καταπιή!

—Που ήσουν; τον ρωτάει ή "Έλλην όταν τον βλέπει νά ξαναγουρίζη στη θέσι του.

—Είχα βγή στο ...κυνήγι,

λέει αυτός, και την έκανα... ταρατσα!

Και χαϊδεύει με την παλάμη του το στομάχι του.

—Έξακολουθείς πάντα νά κάνης άνοησίες!, τον μαλλώνει ο ρέπορτερ.

—Σε λίγο θα τὰ κουβεντιάσουμε, κύριε Μάκ!, άπαντάει ο Γκάφας. Θα δής πόσο έξυπνος και άνοιχτομάτης είναι ο φίλος σου!

Και κλείνει τὰ μάτια του και άρχίζει νά... ροχαλίξη προσπαθώντας νά χωνέψη το κέικ.

— Καρφι δέν του καίγεται!, άναστενάζει ή "Έλλην.

Ο Τζιμ Γκάφας άνδραγαθεί και παίρνει ως θρυαίτω ένα μεγάλο ταφι κέικ

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ταξιδεύει τώρα μέσα στο σούρουπο. "Υστερα από λίγες ώρες θα φανούν οί Ιαπωνικές άκτές. Λίγο πριν από τὰ μεσάνυχτα θα έχουν προσγειωθή στο Τόκιο. Πέρα, μακριά κατά τη Δύσι, ο ούρανός έχει πάρει ένα μπρούτζινο χρώμα. Σε λίγο ή νύχτα που έρχεται θα τον στολίση με τὰ διαμάντια τών άστρων της. Τά φώτα στο άεροσκάφος ανάδουν. 'Η σκιά του χαλύβδινου πουλιοῦ, που ταξιδεύει με 200 μίλλια την ώρα, σχεδιάζεται ύστερα από λίγο στην άπέραντη γαλάζια θάλασσα, καθώς βγαίνει το φεγγάρι και το λούζει με τὸ φῶς του...

‘Ο Μάκ πιάνει τὸ χέρι τῆς Ἑλλεν.

—Πρόσεξες κάτι; τὴ ρωτάει.

—Ναί. ‘Ο Λόου μπήκε στὸ διαμέρισμα τοῦ ντοῦς. ‘Όταν αὐτὸς βγήκε, πήγε ἡ Γιαπωνέζα φοιτήτρια. Τώρα βλέπω πὼς φεύγει κι’ ἐκείνη καὶ μπαίνει αὐτὸς μετὰ τὸ ξανθὸ μουστάκι.

Οἱ περισσότεροὶ ἐπιβάτες τρῶνε τώρα γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ πάρουν ὡς τὴν ὥρα τῆς προσγειώσεως ἕναν ὑπνάκο. Ξαφνικὰ ὅμως γίνεται κάτι ποὺ κάνει ὅλους νὰ χάσουν τὴν ὁρεξί τους! Κάποιος μετὰ τὸ ξανθὸ μουστάκι μπαίνει στὴν καμπίνα τοῦ ἀσυρμάτου καὶ ἀχρηστεύει τὸ μηχανήμα.

—‘Ακίνητος καὶ τσιμοδιά!, λέει στὸν ἀσυρματιστὴ.

Ἐκεῖνος κάνει νὰ μουντάρη ἀπάνω του, ἀλλὰ ὁ συμμορίτης ποὺ κρατᾷ τὸ πιστόλι, τοῦ καταφέρνει ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ κεφάλι. Ὑστερὰ κλειδώνει τὴν πόρτα καὶ στέκει ὀρθὸς πίσω ἀπὸ τοὺς δυὸ πιλότους.

—Ἐχὼ στὰ χέρια μου ἕνα πιστόλι μετὰ ἑννιά σφαίρες, γρυλλίζει βραχνά. Θὰ κάνετε ὅ,τι σᾶς πῶ. Διαφορετικὰ θὰ φυτέψω δυὸ σφαίρες στὸ σῆμα τοῦ καθενὸς σας.

‘Ο ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ πιλότους γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ μιλάει:

—Ἀλλό Ντάρπιν!, λέει προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ. Δὲν τὸ ἤξερα πὼς ἔγινε ἀεροπειρατής!

—Σταμάτα νὰ σαλιαρίζης!, μουγγρίζει ἐκεῖνος. Ἀπὸ ἐδῶ κι’ ἐμπρὸς ἐγὼ διευθύνω ἐδῶ μέσα! Θὰ προσγειώσετε τὸ ἀεροπλάνο ἐκεῖ ποὺ θὰ σᾶς πῶ.

Τὸ ὕψος του εἶναι ἀπότομο καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν γεμάτα λύσσα. Εἶναι ἑτοιμος νὰ βᾶψῃ τὰ χέρια του μετὰ αἵμα. Οἱ δυὸ πιλότοι σφίγγουν τὰ δόντια καὶ δὲν μιλοῦν. Στὴ θέσι ποὺ βρίσκονται εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀμυνθοῦν.

Τὴν ἴδια στιγμή, μέσα στὸ διαμέρισμα τῶν ἐπιβατῶν διαδραματίζονται σκληρὲς φόβου καὶ ἀπογνώσεως. ‘Ο κοντόσωμος κ. Λόου, μετὰ τοὺς μυωπικοὺς φακοὺς στὰ μάτια κι’ ἕνα τσιγάρο κρεμασμένον στὰ χεῖλη, χαμογελάει σὰν σατανᾶς. Κρατᾷ ἕνι πιστόλι καὶ διατάζει:

—‘Όλοι τὰ χέρια στὸ σῆμα καὶ ἀκίνητοι! Ἐκεῖνος ποὺ θὰ δοκιμάσῃ νὰ κἀνῃ τὸν ἔξυπνο, θὰ σωριαστῇ μετὰ μιὰ σφαῖρα στὸ μέτωπο. Εἶμαι καλὸς σκοπευτὴς καὶ τὸ χέρι μου δὲ λάθεψε ποτὲ ὡς τώρα!

Πλαῖι τοῦ στέκει ἡ Γιαπωνέζα φοιτήτρια. Κρατᾷ κι’ αὐτὴ ἕνα περιστροφὸ στὸ χέρι της.

—Ἀπὸ τοῦτῃ τῇ στιγμῇ, λέει, κυρίες καὶ κύριοι, εἰστε αἰχμάλωτοί μας. Τὸ πιὸ σωστὸ εἶναι νὰ μὴν κάνετε φασαρίες. Τὸ ἀεροπλάνο θὰ προσγειωθῇ μερικὰ μίλια μακριὰ ἀπ’ τὸ Τόκιο. ‘Ο ἀρχηγός μας θὰ κρίνῃ ποιοὶ ἀ-

πὸ σὰς θὰ μείνουν ἐλεύθεροι καὶ ποιοὶ ὄχι.

—Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες ἔχουν χάσει τὸ χρώμα τους. Μερικὲς γυναῖκες ξεφωνίζουν ὕστερικὰ. Μιὰ πέφτει λιπόθυμη. Ἡ

Εἶδαν τὸν ἴδιο Γιαπωνέζο νὰ κυν-δεντιάξη μὲ τὸν σωφὲρ ἐνὸς ταξί.

—Ἐλλεν κι' ὁ Μάκ εἶναι χλωμοί.

—Θαρρῶ πῶς τὴν πάθα-με!, ψιθυρίζει νευρικὰ ἡ Ἐλ-λεν.

—Μὴ χάνης τὸ κουράγιο σου!, λέει χαμηλόφωνα ὁ Μάκ. Δὲν ξέρεις ἀπὸ στιγμή

σὲ στιγμή τί μπορεῖ νὰ γίνη.

Ἐκείνος ὅμως πού δὲν ἔ-χει χάσει καθόλου τὴν ψυχραι-μία του, εἶναι ὁ Τζίμ Γκάφας. Ξυπνάει ἀπὸ τὴ φασαρία πού γίνεται, χασμουριέται, ἀλλὰ δὲ δίνει σημασία στὰ σιδερι-κὰ πού κρατᾶνε ἀκίνητους τοὺς ἄλλους.

—Ἀπάνω τὰ χέρια σου, ἄ-ράπη!, γρυλλίζει ὁ Λόου.

—Δὲ σφάζανε!, ἀπαντᾷ αὐτός.

—Δὲν ἄκουσες τί σοῦ εἴ-πα; νευριάζει περισσότερο ὁ Γιαπωνέζος.

—Ἐσύ δὲν ἄκουσες; Σοῦ εἶπα...δὲ σφάζανε!

Ὅλοι κυττάζουν παραξενε-μένοι τὸ μικρὸ νέγρο, πού ἔ-χει βγάλει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα κομμάτι κέικ καὶ τὸ μα-σάει ἀμέριμος. Περισσότερο ἀπ' ὅλους τὸν κυττάζουν μὲ μιὰ φανερὴ ἐκπληξι στὰ μά-τια, ὁ Μάκ καὶ ἡ Ἐλλεν. Δὲ μποροῦν νὰ καταλάβουν.

Τότε ἡ Γιαπωνέζα φοιτή-τρια κάτι λέει στὸν Λόου, φεύγει ἀπὸ κοντά του καὶ πη-γαίνει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τζίμ. Τὸν σημαδεύει μὲ τὸ πιστόλι της. Ἐχει σκύψει σχεδὸν ἀπάνω του καὶ ἡ κάμ-νη τοῦ ὅπλου ἀκουμπάει στὸ στήθος τοῦ παιδιοῦ.

—Σήκωσε τὰ χέρια ψη-λά!, τοῦ λέει ἄγρια. Δὲ βλέ-πεις τοὺς ἄλλους τί κάνουν ἐδῶ μέσα; Ἐκτὸς ἂν θέλῃς νὰ πιάσω τὴ σκανδάλῃ καὶ νὰ σοῦ ἀνοίξω μερικὲς κουμπό-τρυπες στὴν καρδιά!

Ὁ Τζίμ κουνάει τὸ κεφά-λι καὶ ἐτοιμάζεται νὰ σηκώ-

ση τὰ χέρια. Ἀλλὰ ἀντὶ τὰ χέρια, μὲ μιὰ καταπληκτικὴ εὐκινησίαν σηκώνει καὶ τινάζει πρὸς τ' ἀπάνω τὸ πόδι του. Τὸ παπούτσι του συναντάει τὸ σαγόνι τῆς Γιαπωνέζας καὶ τὴν κάνει νὰ ξεφωνίσῃ σὰν κότα. Μὲ μιὰν ἀλλή ἀστραπιαία κίνησι τῆς ἀρπάζει τὸ ὄπλο καὶ ἡ κἀννη του πέφτει στὸ κρανίον τῆς ποὺ βροντᾷ σὰν νὰ χτυπάη ταμπουρλό!

—Τώρα θὰ μάθης, ἀράπαρε, πῶς πρέπει νὰ φέρνωνται!, οὐρλιάζει ὁ Λόου ἀπὸ μακριὰ καὶ πιέζει τὴν σκανδάλη.

Ἀλλὰ γίνεται χαλκοπράσινος, ὅταν ἀκούει ἕναν ξερό κρότο. Τὸν κρότο ποὺ κἀνει τὸ μέταλλο ὅταν χτυπάει ἀπάνω στὸ μέταλλο. Τὸ ὄπλο δὲν ἔχει σφαῖρες!

—Ἀπάνω τους, κύριε Μάκ!, φωνάζει ὁ Τζίμ. Τὰ πιστόλια τους ἴναι ἄδεια. Οἱ σφαῖρες τους βρίσκονται στὴν τσέπη μου.

Ὁ νεαρὸς ρέπορτερ καταλαβαίνει. Τινάζεται ἀπὸ τὸ κάθισμά του σὰν ἀστραπή καὶ σαλτάρει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λόου μὲ σφίχτὰ τὰ δόντια. Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Ἑλδεν μὲ δυὸ βήματα ζυγώνει τὴ Γιαπωνέζα φοιτήτρια, ποὺ μὲ λύσσα ἔχει φουχτιάσει ἀπ' τὸν λαιμὸ τὸν μικρὸ Τζίμ Γκάφα καὶ ζητάει νὰ τὸν στραγγαλίση. Ὁ ἀραιπάκος τινάζει τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια σὰν καραγκιόζης καὶ κινδυνεύει νὰ σκάση. Ἡ τολμηρὴ βοηθὸς τοῦ Μάκ ἐπεμβαι-

νει ἀπάνω στὴν ὥρα. Ἡ μελαχροινὴ κοπέλλα σηκώνει τὸ χέρι καὶ ἡ γυμνασμένη γροθιά τῆς τινάζεται μὲ δύναμι στὰ νεφρὰ τῆς στραγγαλίστριας. Μὲ τὸ ἄλλο τῆς χέρι

Τὰ ἀισαλένια μισοφέγγαρα κατεβαίνουν γοργὰ πρὸς τὸ κεφάλι του!

καταφέρνει μιὰ δευτέρη γροθιά στὸ στομάχι τῆς. Ἡ Γιαπωνέζα βογγάει καὶ λυγάνει τὰ γόνατά της κι' ὁ Τζίμ Γκάφας νοιώθει νὰ χαλαρώνουν τὰ δάχτυλα ποὺ τοῦ κόβουν τὴν ἀναπνοή.

—Είσαι ἐν τάξει, Έλλην!, φωνάζει.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ Μάκ Ντάνυ κυλιέται στὸ πάτωμα σφ. χιταγκαλιασμένος μετ' τὸν μικρόσωμο Γιαπωνέζο. Ὁ Λόου εἶναι τρομερὰ χειροδύναμος καὶ παλεύει ἀπεγνωσμένα. Ἀλλὰ καὶ ὁ νεαρὸς ἀστυνομικὸς ρέπορτερ, ποὺ τὰ παίζει ὅλα γιὰ ὅλα, δὲν ἀστειεύεται. Δέχεται ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ στήθος καὶ αἰσθάνεται γιὰ μιὰ στιγμή νὰ σταματᾷ ἡ καρδιά του. Ἀλλὰ σὲ μισὸ δευτερόλεπτο ἔχει δώσει τὴν ἀπάντησι. Ἀρπάζει τὸ περίστροφο ποὺ ἔχει ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Γιαπωνέζου καὶ κρατώντας το ἀπὸ τὴν κάννη, τὸ κατεβάζει σὰν ἀστροπελέκι ἀπάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἀντιπάλου του. Ἡ βαρεὶὰ κάννη βροντᾷ ἀνάμεσα στὰ φρύδια τοῦ κακούργου, κάνει χίλια κομμάτια τὰ χοντρά μυωπικὰ γυαλιά του καὶ ὁ κ. Λόου οὐρλιάζει σὰν πεινασμένος κροκόδειλος.

—Αὐτὸ ἦταν γιὰ τὸ προειδοποιητικὸ σημείωμα!, τοῦ λέει. Ἀρπάξε κι' αὐτὴ τὴν ὥρα γιὰ τὴν προφητεία ποὺ ἔκανες ὅτι θὰ γίνῃ σύντομα ἡ κηδεία μου!

Μετ' τὸ δεύτερο χτύπημα ὁ Γιαπωνέζος νοιώθει νὰ καταπίνῃ τὰ δόντια του, ὀλασθημαί καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

—Δέστε τον, Έλλην καὶ Τζίμι!, φωνάζει.

Καὶ σηκώνεται καὶ τρέχει στὸ διαμέρισμα τοῦ πιλότου.

Ὁ θόρυβος τῶν κινητῶν δὲν ἀφίνει αὐτοὺς ποὺ βρίσκονται ἐδῶ μέσα ν' ἀκούσουν τὰ ὅσα ἔγιναν. Ἀνοίγει τὴν πόρτα κρατώντας τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Ὁ κ. Ντάρπιν, ὁ συμμορίτης μετ' τὸ ξανθὸ μουστάκι, σημαδεύει πάντα μετ' τὸ περίστροφό του τοὺς δυὸ πιλότους, ποὺ ἀμίλητοι καὶ γεμάτοι μίσος, ἀνίκανοι ν' ἀντιδράσουν, κρατοῦν τὸ πηδάλιο.

Ὁ συμμορίτης δέχεται, καθὼς ἔχει γυρισμένη τὴ ράχη του πρὸς τὴν πόρτα, τρία χτυπήματα στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου, τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τ' ἄλλο, καὶ πέφτει σὰν ἀγγελοῦδι... στὴν ἀγκαλιά τοῦ Μάκ! Οἱ πιλότοι γυρίζουν ξαφνιασμένοι.

—Ἡ τάξις ἀποκαταστάθηκε, παιδιά!, λέει ὁ δημοσιογράφος χαμογελώντας. Μπορεῖτε νὰ κάνετε τὴ δουλειά σας ἐλεύθερα πιά...

—Γειά σου, Μάκ Ντάνυ!, ξεφωνίζει χαρούμενα ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἀφίνοντας τὸ πηδάλιο στὰ χέρια τοῦ ἄλλου συναδέλφου του, σηκώνεται. Θὰ κάνω ἕνα τηλεγράφημα στὸν φίλο μου τὸν Πητερ Έμπορν, τὸν ἀρχισυντάκτη σου, νὰ σοῦ στείλῃ συγχαρητήρια.

Ὁ Μάκ Ντάνυ πέφτει στὰ χέρια ἐνὸς ἀλλόκοτου ὁδηγοῦ ταξί.

Α ΚΡΙΒΩΣ τὰ μεσάνυχτα, τὸ μεγάλο τετρακινητήριο προσγειώνεται στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Τόκιο. Καὶ μα-

ζι με τους επιδάτες αποβιβά-
ζονται και... τέσσερα καλοδε-
μένα πακέττα με στραπατσα-
ρισμένα μούτρα. Είναι οι δυο
συμμορίτες, ή Γιαπωνέζα φοι-
τήτρια και ή μιὰ από τις συ-
νοδούς που έφωδίασε με πι-
στόλια τους τρεις άλλους. Ο
Τζιμ Γκάφας αποβιβάζεται...
με ένα ταψι κέικ στα χέρια
που του προσέφεραν ώς... έ-
παθλον άνδρείας, για το έ-
ξυπνο παιχνίδι που σκάρωσε
στον κ. Λόου και την παρέα
του, οι αξιωματικοί του άε-
ροσκάφους.

Οι Άμερικανοί αξιωματι-
κοί που διευθύνουν το άερο-
δρόμιο, παραλαβαίνουν τα
τέσσερα ανθρώπινα δέματα,
ταίρουν τις καταθέσεις των
έπιβατών, συγχαίρουν τον
Μάκ, την Έλλην και τον Τζιμ
και όλα είναι πάλι έν τάξει.

Το Τόκιο, ή πρωτεύουσα
της Ίαπωνίας, είναι μιὰ πυ-
κνοκατοικημένη μεγάλη πολι-
τεία με όμορφα μέγαρα, ώ-
ραϊα ηλεκτρικά τραίνα, τερά-
στια εργοστάσια χυτοσιδη-
ρου και μικρόσωμους άλλα
δραστήριους κατοίκους, που
φορνε κατά τα 99% γυαλιά.
Όλοι τούτοι οι άνθρωποι με
τα λοξά μάτια χαμογελούν
σχεδόν πάντοτε και κάνουν
πολλές εύγενικές ύποκλίσεις.
Χαμογελούν άκόμα και όταν
κλαίνε. Πίσω όμως από όλα
τούτα κρύβεται τις περισσό-
τερες φορές ένα θανάσιμο μί-
σος για τους ξένους.

Και αυτό δεν άργούν να
το άντιληφθούν οι τρεις νεα-
ροί μας φίλοι, που ταξιδεύ-

ουν αυτή την ώρα μέσα σ' ένα
ταξι άπ' το άεροδρόμιο προς
το κέντρο της μεγάλης πολι-
τείας.

Στο ξενοδοχείο «Ίμπεριολ
Ότέλ», ένα άπό τα όμορφό-
τερα κτίρια του Τόκιο, τους
υποδέχονται με εύγένεια. Έ-
ξασφαλίζουν τρία άνετα δω-
μάτια και ο Τζιμ Γκάφας πα-
ραδίνει στο ψυγείο... το ταψι
με το κέικ, δηλώνοντας με έ-
πισημότητα ότι θα το παρα-
λάβη την άλλη μέρα. Στο
χώλ κυκλοφορούν σιωπηλοί
μερικοί Γιαπωνέζοι, ένω μιὰ
συντροφιά άπό Άμερικανούς
αξιωματικούς των στρατευμά-
των κατοχής, κουβεντιάζουν
χαμηλόφωνα...

Η πρώτη νύχτα στο Τόκιο
περνάει ήρεμα και το πρωί
που ξυπνούν τα τρία παιδιά
καταστρώνουν ένα σχέδιο για
τις πρώτες ενέργειές τους.

—Θα κάνω μιὰ έπίσκεψη
στο άμερικανικό στρατηγείο,
λέει ο Μάκ. Ός δημοσιογρά-
φος θα ζητήσω να μάθω τί
ξέρουν έδώ για τις άσημένιες
ρουκέτες. Άνάλογα με τις
πληροφορίες που θα πάρω, θα
κινηθούμε. Αργότερα συναν-
τιόμαστε και τα λέμε.

Δίνουν ραντεβού στο μεγά-
λο Πάρκο των Χρυσανθέμων
και ο Μάκ φεύγει. Καθώς
εγαίνει όμως άπό το ξενο-
δοχείο, δεν προσέχει κάποιον
που τον παίρνει άπό πίσω.
Είναι ένας καλοντυμένος Για-
πωνέζος που βαδίζει με πη-
δηχτά δηματάκια και κρα-
τάει έναν χαρτοφύλακα στο
χέρι. Ο νεαρός ρέπορτερ

μπαίνει σ' ένα ταξί και ύστερα από λίγο βρίσκεται στο μέγαρο του Στρατηγείου. Ένας γιγαντώσωμος Άμερικανός συνταγματάρχης χαμογελάει όταν ακούει την έρώτησι.

—Οι άσημένιες ρουκέτες; λέει. Παραμύθια για πολύ μικρά παιδιά!

—Και τὸ «Άριζόνα»; Ξεχνάτε τὸ καταδρομικό μας που τινάχτηκε στὸν αέρα;

—Κάτι ἄλλο συμβαίνει. Κάτι ἄλλο εἶναι στὴ μέση, λέει ὁ ἀξιωματικός. Ὅμως καὶ ἀσημένιες ρουκέτες νὰ ὑπάρχουν, νὰ εἴσθε βέβαιος πὼς δὲν ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία. Σ' ὅλα τὰ νησιά ὑπάρχουν φρουρές. Ἄν συνέβαινε αὐτὸ πού λέτε, κάτι θὰ εἶχαν ἀντιληφθῇ. Λοιπόν, ἀγαπητέ μου, ἀδίκᾳ κάνατε αὐτὸ τὸ ταξίδι στὸ Τόκιο. Χαίρετε.

Ὁ Μάκ Ντάνυ κατεβαίνει μελαγχολικὸς τὶς σκάλες. Βγαίνει στὴν ἐξώπορτα, σταματάει κάποιο αὐτοκίνητο πὺ περνάει καὶ μπαίνει μέσα.

—Στὸ Πάρκο τῶν Χρυσανθέμων, λέει στὸν σωφῆρ.

Ἐκεῖνος χαμογελάει παράξενα καὶ βάζει ἀμέσως σὲ κίνησι τὴ μηχανή. Ὁ Μάκ ἔχει στὸ νοῦ του τώρα τὴν Ἑλέν καὶ τὸν Τζιμ πὺ τὸν περιμένουν καὶ σκέπτεται τὴν ἀπογοήτευσί, πὺ θὰ δοκιμάσουν ὅταν τοὺς πῇ τὰ λόγια τοῦ συνταγματάρχου. Σκέπτεται καὶ ρίχνει ματιές ἔξω. Ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ αὐτοκινήτου βλέπει τὴ μεγάλη κίνησι

τῶν δρόμων. Ξαφνικὰ ἀντινάζεται. Στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο ἀκριδῶς, ξεχωρίζει ἀνάμεσα στὸ πλῆθος κάποιον πὺ οὔτε τὸ φαντάζεται πὺς εἶναι δυνατό νὰ βρίσκεται ἔδῳ.

—Ὁ Τζαίμς Στούαρτ!, ξεφωνίζει ἐκπληκτός. Ὁ φίλος μου ὁ ἐπιθεωρητὴς στὸ Τόκιο! Πρέπει νὰ τὸν φωνάξω.

Ἀποφασίζει νὰ σταματήσει. Χτυπάει τὸ τζάμι πὺ χωρίζει τὸ διαμέρισμα τοῦ ὁδηγοῦ ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου. Ἀλλὰ ὁ σωφῆρ φαίνεται σὰν νὰ μὴν ἀκούσει. Ὁ Μάκ δοκιμάζει ν' ἀνοίξῃ τὸ πλαιῖο παράθυρο νὰ φωνάξῃ τουλάχιστον τὸν φίλο του ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ. Μὰ πράγμα παράξενο. Αἰσθάνεται νὰ βαραίνουν τὰ χέρια του καὶ καταλαβαίνει σὰ νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν οἱ δυνάμεις του.

—Μὰ τί ἔπαθα; ἀναρωτιέται κι' ἓνας κρύος ἰδρώτας τοῦ μουςκεύει τὸ πρόσωπο. Σὰ νὰ μὴν εἶμαι καλά.

Δοκιμάζει νὰ σηκωθῇ. Ἀδύνατον! Κυττάζει γύρω του μὲ βολὸ μάτι. Τ' αὐτιά του ἀρχίζουν νὰ βουίζουν καὶ ἀπότομα καταλαβαίνει. Τὸ βλέμμα του ἀνακαλύπτει ἓναν λαστιχένιο σωλῆνα πὺ βρίσκεται στὸ βέλος τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ πὺ διοχετεύει ἓνα ἄσπρρο ἀέριο. Κάνει μιὰ ὑπέροστη προσπάθεια νὰ κινηθῇ. Θέλει νὰ σκύψῃ, ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι, νὰ κλείσῃ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ σωλῆνα. Μὰ

δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα. Γέρνει πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ σωριάζεται σὰν ἄδειο σακκὶ ἀπάνω στὸ κάθισμα. Κι' ἔτσι, καθὼς αἰσθάνεται νὰ σβύνουν οἱ αἰσθήσεις του, ἀκούει τὸν σωφὲρ νὰ γελάῃ ἀπαίσια καὶ νοιώθῃ τὸ αὐτοκίνητο ν' ἀναπτύσσει μιὰ διαβολεμένη ταχύτητα...

Ἐνα ἀτσαλένιο μισοπέγγαρο ἐτοιμάζεται νὰ χαρίσῃ τὸ θάνατο στὸν νεαρὸ ρεπορτερ

ΚΑΘΩΣ ἀνοίγει ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα τὰ μάτια, ὁ Μὰκ Ντάνυ βλέπει μπροστά του ἓνα λιγνὸ ἄνθρωπο μὲ κίτρινο πρόσωπο, τυλιγμένον σ' ἓνα πράσινο κιμονό. νὰ κάθεται ἀπέναντί του καὶ νὰ τὸν κυττάζῃ μὲ βλέμμα φιδιού. Ὁ Μὰκ εἶναι πεσμένος στὸ πάτωμα καὶ ἡ πρώτη κίνησι πού κάνει εἶναι ν' ἀνασηκωθῇ. Ἀλλὰ τότε βλέπει πὼς εἶναι δεμένος χειροπόδαρα. Ἐνα χοντρὸ σκoiνὶ κρατᾷ τὰ χέρια του πίσω στὴ ράχη κι' ἓνα ἄλλο κομμάτι τοῦ σφίγγει φοβερὰ τοὺς ἀστραγάλους τόσο, πὺ νοιώθει ἓνα δυνατό πόνο.

Βρίσκεται σὲ μιὰ θολωτὴ κάμαρη, μέσα στὴν ὁποία ἐπικρατεῖ μισοσκοτάδα καί, πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο πὺ στεκεῖ καὶ τὸν κυττάζει, ὑπάρχει ἓνα μεγάλο ἄγαλμα τοῦ Βούδδα. Πιὸ ἐκεῖ, ἐπάνω σὲ κάποια ἐταξέρα, κοίει θυμίαμα. Ὁ λεπτὸς γαλῆζιος καπνὸς γεμίζει τὴν κάμαρη μὲ ἓνα βαρὺ ἄρωμα.

—Τί ζητᾶτε ἀπὸ μένα; ρωτᾷ ὁ δημοσιογράφος. Γιά ποῖο λόγο μοῦ φερθήκατε ἔτσι;

Ὁ Γιαπωνέζος χαμογελάει.

—Οἱ στιγμὲς τῆς ζωῆς σου, λευκὲ ἄνθρωπε, εἶναι μετρημένες, λέει μὲ γλυκεῖα φωνή. Καὶ ξέρεις καλύτερα ἐσύ ἀπὸ μένα τὸ λόγο. Σὲ προειδοποιήσαμε ὅταν θρiσκόσουν στὸ ἀεροπλάνο.

Ὁ νεαρὸς φίλος μας αἰσθάνεται κάτι σὰν σύγκρουσιν τὸν κυριεύῃ, ἀλλὰ δὲν χάνει τὸ θάρρος του. Τὸ μυαλό του δουλεύει γοργὰ προσπαθώντας νὰ βρῇ ἓναν τρόπο σωτηρίας.

—Καὶ τί θὰ μοῦ κάνετε; ρωτᾷ γιὰ νὰ κερδίσῃ καιρὸ. Οἱ ἀμερικανικὲς ἀρχὲς πὺ ξέρουν πὼς θρiσκομαι στὸ Τόκιο, θὰ μὲ ἀναζητήσουν. Καὶ φυσικὰ μιὰ μέρα θὰ μάθουν τί ἀκριβῶς ἔγινε. Τότε θὰ πληρώσετε γιὰ τὸ αἷμα μου, ἂν σχεδιάζετε νὰ μὲ σκοτώσετε.

Ὁ Γιαπωνέζος καὶ πάλι χαμογελάει, ἀλλὰ δὲν δίνει ἀπάντησι. Χτυπάει μόνο τὰ χέρια του. Ὑστερα ἀπὸ ἓνα λεπτὸ μπαίνουν δυὸ κίτρινοι μὲ λοξὰ μάτια. Εἶναι γυμνοὶ ἀπὸ τὴ μέση κι' ἀπάνω. Τὰ πρόσωπα τους εἶναι ἀνέκφραστα. Κρατοῦν στὰ χέρια δυὸ κυρτὰ σπαθιά, πὺ μοιάζουν μὲ ἀτσάλινα μισοπέγγαρα, καὶ στέκουν ὁ ἓνας δεξιὰ κι' ὁ ἄλλος ἀριστερὰ τοῦ Μὰκ Ντάνυ.

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, τοὺς

λέει ο Γιαπωνέζος με τὸ κιμινό, ἦρθε ἀπ' τὴν Ἀμερική, τὴ χώρα τῶν πιὸ θανασίμων ἐχθρῶν μας, νὰ παραδιάσῃ τὸ Μεγάλο Μυστικό, ποὺ θὰ κάνη πάλι ἐνδοξὴ καὶ πανίσχυρὴ τὴν πατρίδα μας. Ἡ Ἰαπωνία ἀρχίζει νὰ ἐκδικῆται γιὰ τὰ ὅσα ὑπέφερε ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ τὴν κατοχὴ. Παραδόστε τὴ βρωμερὴ ψυχὴ του στὸν Ναμαζού! Ἡ ἴδια τύχη περιμένει καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους συμπατριῶτες του.

Οἱ δυὸ δῆμιοι κάνουν μιὰ ὑπόκλησι καὶ, ὅταν ὁ Γιαπωνέζος ποὺ μιλοῦσε ἀπομακρύνεται με ἀργὸ βῆμα καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν κάμαρη, ἀρπάζουν θάνασσα τὸν νεαρὸ δημοσιογράφου ἀπὸ τοὺς δεμένους ἀγκῶνες καὶ τὸν σέρνουν μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδδα. Ὁ Μὰκ ἀνατριχιάζει, καθὼς βλέπει παλιὲς κηλίδες αἵματος στὰ πόδια τοῦ εἰδώλου. Τὸν ὑποχρεῶνουν νὰ γονατίσῃ καὶ ἡ καρδιά του χτυπάει βιαστικά. Ἄν μποροῦσε τοῦλάχιστον νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ θαυματουργὸ δαχτυλίδι ποὺ ἔχει περασμένο στὸ δεξιὸ του χέρι! Ἀλλὰ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ. Τὰ σκοινιὰ κρατοῦνε ἀκίνητα τὰ χέρια του στὴ ράχη (*). Ἡ τύχη του ἔχει κριθῇ...

(*) Ὅπως ξέρουσαν οἱ ἀναγνώστες μας, ὁ Μὰκ Ντάνου φορεῖ δυὸ δαχτυλίδια στὰ χέρια του, τὸ ἓνα μὲ μπλὲ καὶ τὸ ἄλλο μὲ πράσινη πέτρα. Εἶναι μιὰ κληρονομιά ποὺ τοῦ ἔφησε πεθαίνοντας ὁ πατέρας του. Ἡ μπλὲ πέτρα κρύβει ἓνα ὕγρὸ μιὰ ἀπειροελαίνιστ σταγόνα τοῦ ὁποίου, ὅταν ἔρῃ σ' ἑ-

— Ἴσως ὁ θάνατός μου ἀφελήσῃ τὴν πατρίδα μου, σκέπτεται μελαγχολικά. Ἡ Ἐλ-λεν, βλέποντας πῶς ἐξαφανίστηκε, θ' ἀναστατώσῃ τὸν κόσμο καὶ οἱ στρατιωτικὲς ἀρχές, ποὺ δὲν πιστεύουν τώρα στὶς ἀσημένιες ρουκέτες, θὰ καταλάβουν ὅτι εἶχα δίκην ὅταν ὑποστήριζα πῶς ἀπὸ ἐδῶ ξεκινοῦν αὐτὰ τὰ ἐπαίσια μηχανήματα τοῦ ὀλέθρου.

Οἱ δυὸ δῆμιοι ὅμως ἐτοιμάζονται ν' ἀποτελειώσουν τὸ ἔργο ποὺ τοὺς ἀνέθεσαν. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς κρατᾷ ἀκίνητο τὸν γονατισμένο Μὰκ καὶ ὁ ἄλλος ζυγιάζει τὴν κοφτερὴ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ του πάνω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ.

Σὲ μιὰ λεπτὸ ὅλα θὰ ἔχουν τελειώσει. Ὁ Μὰκ σφίγγει τὰ δόντια, μισοκλείνει τὰ μάτια καὶ ὁ νοῦς του εἶναι στὴν ἀγαπημένη του μητερούλα, ποὺ δὲ θὰ τὴν ξαναδῇ πιά, καὶ στοὺς φίλους του.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος λοιπόν; ἀναρωτιέται.

Κι' ἀκούει τὸ σφύριγμα τοῦ ἀτσαλένιου μισοφέγγαρου, ποὺ ζυγιάζεται καὶ ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει, ἔτοιμο νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ...

παφὴ με τὴ γλῶσσα του, μεταμορφώνει τὸν τολμηρὸ ἔφηβο στὸ θρυλικὸ Γεράκι, τὸν Νέον Ὑπεράνθρωπο. Τὰ μπράτσα του γίνονται πιὸ γερά ἀπ' τὸ ἀτσάλι, τὰ μάτια του μποροῦν νὰ διακρίνουν καὶ μιὰ κορψίτσα ἀκόμα στὸ πιὸ πηχτὸ σκοτάδι. τὸ σῶμα του γίνεται ἄτρωτο ἀπὸ τίς σφοῖρες. Τὸ ὕγρὸ τῆς πράσινης πέτρας τὸν ξαναφέρει στὴ φυσικὴ του κατάστασι.

Ὁ Μάκ σώζεται ἀπορρο-
δόντα καὶ ὁ Νέος Ὑ-
περάνθρωπος κάνει τὴν
ἐμφάνισί του

Ο ΧΙ, ὅν εἶναι τὸ τέλος!
Γιατί, αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ
πιὸ κρίσιμο δευτερόλειπτο τῆς
ζωῆς του, μιὰ πόρτα ἀνοίγει
μὲ πάταγο καὶ δυὸ πιστόλια
ἀρχίζουν νὰ κελαιδοῦν γλυκά.
Δὲν ἔχει ἀκούσει ἄλλοτε γλυ-
κύτερο κελαιδισμό ὁ Μάκ! Με-
ρικές σφαίρες σφυρίζουν πά-
νω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ
βλέπει τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δη-
μίους νὰ πῆφτη ἀνάσκελα μ'
ἓνα σημάδι στὸ κούτελο καὶ
τὸν ἄλλο νὰ κυλιέται μὲ τὰ
μοῦτρα στὸ πάτωμα. Συγ-
χρόνως μιὰ φωνὴ χαρούμενη
φτάνει στ' αὐτιά του.

—Μάκ! Εἶσαι καλά, Μάκ;
Ἡ τολμηρὴ βοήθός του, ἡ
Ἑλλεν, καὶ ὁ ἀραιπάκος ὁ
Τζίμ Γκάφας μὲ δυὸ πιστό-
λια ποὺ καπνίζουν ἀκόμα,
τρέχουν κοντά του. Ἡ καρδιά
του φτεροκοπάει.

—Ἐδῶ, Ἑλλεν! Ἐδῶ,
Τζίμ. Κόψτε τὰ σκοινιά που
μὲ κρατᾶνε δεμένο...

Ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα ἀρπά-
ζει ἀπὸ τὸ πάτωμα ἓνα ἀπὸ
τὰ κοφτερά σπαθιά καὶ μὲ
γοργές κινήσεις ἀπελευθερώ-
νει τὸν νεαρὸ ρέπορτερ. Ἐκεί-
νος τινάζεται ὀρθιος καὶ τὴν
ἀγκαλιάζει.

—Σ' εὐχαριστῶ!, τῆς λέ-
ει. Ἦρθες ἀπάνω στὴν ὥρα.
Λίγο ἀκόμα καί...

—Ὅταν ἔφυγες ἀπ' τὴ ξε-
νοδογεῖο, λέει ἐκείνη, εἶδα...

—Αὐτὰ τὰ λέμε ἀργότε-
ρα!, τὴν σταματάει. Τώρα

πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως
ὅπὸ τούτῃ τῇ φωλιά τῶν λη-
στῶν. Ἐμπρός, Τζίμ!

—Παρών!, φωνάζει ὁ ἀρα-
πάκος ποὺ μὲ τὸ ἓνα χέρι κρα-
τάει τὸ πιστόλι του καὶ μὲ
τὸ ἄλλο ἓνα πελώριο κομμά-
τι κέικ καὶ μασαεῖ. Παρών!

Κινοῦνται γοργὰ πρὸς τὴν
πόρτα. Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως
καρφώνονται ἀκίνητοι στὴ
θέσι τους. Ποδοβολητὰ καὶ
φωνές ἔρχονται ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ
λογαριάζουν πὼς εἶναι ὁ δρό-
μος τῆς σωτηρίας. Ὁ Μάκ
κυττάζει γύρω του μὲ ἀγωνία.
Ὑπάρχουν κι' ἄλλες πόρτες
δεξιὰ κι' ἀριστερά, μὰ κα-
νεῖς δὲν ξέρεῖ ποῦ ὁδηγοῦν.
Διαλέγουν μιὰ στὴν τύχη,
ποῦ βρίσκεται στὸ δάσος, πι-
σω ἀπὸ τὸ ἀγαλμα τοῦ Βούδ-
δα. Τρέχουν πρὸς τὰ ἐκεῖ.
Τὴν ἀνοίγουν, περνᾶνε μέσα
καὶ τὴν ξανακλείνουν πίσω
τους. Ἕνας βαρὺς σιδερένιος
σύρτης τὴν ἀσφαλίζει ἀπὸ
μέσα. Βρίσκονται σ' ἓναν στε-
νὸ διάδρομο ποὺ φωτίζεται
ἀμυδρά. Ἀρχίζουν νὰ τρέ-
χουν. Ἀπὸ μακριὰ φτάνουν
στ' αὐτιά τους φωνές μπερ-
δεμένες μὲ θλαστήμιες.

—Ἕνας Θεὸς μονάχα ξέ-
ρει ποῦ βρίσκομαστε!, λέει
ὁ Μάκ.

Ὁ διάδρομος εἶναι κατη-
φορικὸς στὴν ἀρχή, ὕστερα
γίνεται ἀνηφορικὸς καὶ σχη-
ματίζει καμπύλες καὶ τεθλα-
σμένες ποὺ τοὺς μπεδοεύουν.
Ἕνας δυνατὸς πάταγος ἀ-
κούγεται.

— Σπάσανε τὴν πόρτα!,
λέει ἡ Ἑλλεν. Καταλάβανε

πώς τρυπώσαμε εδώ μέσα και μάς κυνηγούν.

—Προχωρήστε μπροστά!, διατάζει ο Μάκ. Έγώ θα μείνω λίγο πιο πίσω για να τους άπασχολήσω.

—Αυτό δε γίνεται!, κάνει ό Τζιμ ενώ άγωνίζεται να καταπιή μιá μπουκιá που του φέρνει λόξυγκα. Θα μείνω μαζί σου.

—Κι' εγώ, Μάκ!, λέει με άποφασιστική φωνή ή Έλλην. Δε μπορούμε να σ' άφήσουμε μόνο!

Αυτό που έπασχολούει είναι άνωτερο κάθε περιγραφής!

—Κάθε λεπτό που χάνουμε σε κουβέντες, είναι πολύτιμο!, λέει αυτός. Κάνετε αυτό που σάς λέω! Κι' έχετε πάντοτε τá πιστόλια σας έτοιμα!

Ό τρόπος που διατάζει δεν σηκώνει αντίρρηση. Τά δυό παιδιá χαμηλώνουν τó κεφάλι και προχωρούν. Έκείνος κοντοστέκεται λίγο. Τό ποδοβολητό όσο πάει και ζυγώνει περισσότερο. Είναι πολλοί οί άνθρωποι αυτοί που έρχονται πρòς τó μέρος του.

— Έν τάξει! Τώρα θα με τηρηθούμε, κακοϋργοι!, γρυλίζει ό Μάκ.

Και φέρνει την μπλε πέτρα τού δαχτυλιδιού στο στόμα του. Μέσα σε μισό δευτερόλεπτο, νοιώθει τó στήθος του να γεμίζει άπό ένα πρωτοφανέρωτο θάρρος, τά μπράτσα του να γίνονται πιο δυνατά άπ' τó άτσάλι κι' ένας άόρατος θώρακας, που τόν κάνει άτρωτο άπό τίς σφαίρες, τόν τυλίγει. Τό συνηθισμένο κοστούμι που φοράει χάνεται και τη θέση του παίρνουν μιá γαλάζια φόρμα, μι' έναν κεραυνό κεντημένο άπό χρυσόφι στο στήθος, και μιá κόκκινη μπέρτα με μαλαματένια κρόσια που κρέμεται άπό τούς ώμους του.

Τό θρυλικό Γεράκι, ό άνιγκητος Νέος Ύπεράνθρωπος, είναι έτοιμος τώρα να δράση κεραυνοβόλα και τίποτα δε μπορεί ν' αντίσταθί μπροστά του! Άνοίγει τά πόδια και στέκει άσάλευτος εκεί, κλείνοντας με τó κορμί του ό-

λόκληρο σχεδόν τὸ δρόμο. Μοιάζει σαν ἓνα θράξο που περιμένει μιὰ φοδερή καὶ ἔγρια θάλασσα νὰ πέση ἀπάνω του. Περιμένει χαμογελών καὶ τὰ οὐρλιαχτὰ ὁλοένα καὶ πληθαίνουν καὶ γίνονται περισσότερο ἀπειλητικά.

Ἡ Ἑλέν Τζόρντον μαθαίνει τὸ μεγάλο μυστικό τοῦ Νέου Ὑπερανθρώπου.

Ο ΠΡΩΤΟΣ Γιαπωνέζος πού τὸν ζυγώνει γίνεται σκόνη! Ὁ δεύτερος ἀκουμπάει σχεδόν ἀπάνω στοῦ στήθους του ἓνα ὁλοκαίνουργιο αὐτόματο καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη. Τὸ καφτὸ μολύβι πού φεύγει ἀπὸ τὴν κάννη του δὲν τὸν ἑνοχλεῖ. Σηκώνει τὴ βαρειά γροθιά του καὶ τὸ κίτρινο μούτρο μὲ τὰ φιδίσια μάτια γίνεται μιὰ ἄμορφη μάζα, πού τὸν κάνει ν' ἀνατριχιάσῃ. Οἱ ἄλλοι πού ἀκολουθοῦν μένουν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητοι, σαστισμένοι μπροστὰ στὸν παράδοξο τοῦτον γίγαντα. Ἀλλὰ μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ πού τὸ Γεράκι ἀναγνωρίζει ἀμέσως πὼς ἀνήκει στὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ πρᾶξινο κιμονό, πού διέταξε τὸν ὑποκεφαλισμό του πρὶν λίγη ὥρα, τοὺς συνεφέρει.

— Προχωρήστε, δειλοί! Τί σκέπτεσθε; Εἶναι ἓνας καὶ εἰμαστε πολλοί. Ἀπάνω του!

Ἡ ἄγρια ἀνθρωποθάλασσα ἀρχίζει πάλι νὰ κινῆται πρὸς τὸ μέρος του. Τὸ Γεράκι ὁμῶς δὲ σαλεύει ἀπὸ τὴ θέσι του. Πρέπει νὰ προστατεύ-

Ἡ γροθιά τοῦ Μὰκ χτυπάει τὸν Γιαπωνέζο στὸ σαγόνι!

ση τὴν ὑποχώρησι τῶν δύο παιδιῶν, πού εἶναι χαμένα ἀν πέσουν στὰ χέρια τῶν λυσσασμένων αὐτῶν λύκων μὲ τὸ κίτρινο πρόσωπο. Οἱ σφαῖρες ἀρχίζουν πάλι νὰ σφυρίζουν γύρω του, νὰ χτυποῦν ἀπάνω στὸ κορμί του, ν' ἀνατινέζονται πρὸς τὰ πίσω σαν νὰ ἀγγίζουν ἓνα ἀδιαπέραστο καουτσούκ, νὰ γδέρνουν τοὺς τοίχους! Περιμέναν σίγουρα νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Τὸ Γεράκι ὁμῶς, ἀπεναντίας, κά-

νει ένα ζήμα προς τὰ εμπρός και αρχίζει νὰ κινή μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς τὰ χαλύβδινα μπρόστα του. Ἀκούγεται ὁ ἀνατριχιαστικός θόρυβος κρανίων ποὺ σπᾶνε, χεριῶν ποὺ τσακίζονται και κορμιῶν ποὺ μεταβάλλονται σὲ ἀμορφες ματωμένες μᾶζες.

—Εἶναι ἓνα Ἰσαναμί!, ξεφωνίζει κάποιος. Εἶναι ἓνα ἐνσπρωκωμένο παντοδύναμο πνεῦμα!...

—Τὸ Ἰσαναμί, τὸ Ἰσαναμί!, ἀκούγονται μερικές κραυγές. Δὲν τὸν πειράζουν οἱ σφαίρες!

Κάμποσοι ἀρχίζουν φοβισμένα νὰ κάνουν μερικά βήματα πρὸς τὰ πίσω. Ὁ πανικός ἀρχίζει ν' ἀπλώνη τὰ φτερά του μέσα σὲ τοῦτο τὸ μισοσκοτεινὸ διάδρομο.

—Προδότες!, οὐρλιάζει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κιμονό. Φοβόσαστε λοιπὸν ἓνα κοινὸ ἄνθρωπο; Δὲ βλέπετε πὺς τὸ μούτρο του εἶναι λευκό; Τὸ Ἰσαναμί ἔχει κίτρινο πρόσωπο...

Τὸ Γεράκι σαλτάρει σὰν αἴλουρος πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γιαπωνέζου ποὺ μιλάει και ἡ βαρειά γροθιά του σημαδεύει τὸ κρανίον του. Μὰ ἐκείνη τῇ στιγμῇ κάτι γίνεται, ποὺ τὸν κάνει νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του. Πέντε ἄνθρωποι ἔχουν κρεμαστῇ ἀπὸ τὰ πόδια του και προσπαθοῦν νὰ τὸν ἀνατρέψουν. Ἡ γροθιά του κάνει τὸ στόχο της και πέφτει και τσακίζει τὴ ραχοκοκκαλιά κάποιου ἄλλου. Ἐνα δυνατὸ τίναγμα ἐπακο-

λουθεῖ. Οἱ πέντε κίτρινοὶ ποὺ εἶναι κρεμασμένοι στὰ πόδια του πετάγονται μακριὰ και κορματίζονται, καθὼς ἐκσφενδονίζονται στὸν ἄερα και τὰ κορμιά τους βροντοῦν ἀπάνω στοὺς τοίχους.

Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος ἀναζητεῖ μὲ τὸ βλέμμα του τὸν Γιαπωνέζο μὲ τὸ κιμονό. Δὲν τὸν βλέπει. Ἐχει γαθῇ. Μὰ τούτῃ ἀκριβῶς ἡ ἐξαφάνισι δίνει τὸ σύμθημα τοῦ πανικοῦ και στοὺς ἄλλους. Οἱ κίτρινοὶ κακοῦργοι, ποὺ λίγες στιγμὲς πρὶν ἔδωξαν ἄγρια οὐρλιαχτά, μὲ μάτια τώρα γεμάτα τρόμο ἀρχίζουν νὰ ὑπαναπορροῦν ξεφωνίζοντας φοβισμένα:

—Εἶναι ἓνα Ἰσαναμί!

Ὁ ἓνας πατάει τὸν ἄλλον, συνωθοῦνται, ξεφωνίζουν, βλαστημοῦν και τοῖχουν προσπαθώντας νὰ σωθοῦν.

—Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς κάνῃ νὰ ξαναγυρίσουν πίσω!, λέει τὸ Γεράκι μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του κι' ἓνα χαμόγελο θριαμβοῦ σχηματίζεται στὸ πρόσωπό του. Καιρὸς τώρα νὰ δῶ τί ἀπογίναν ἡ "Ἐλλεν κι' ὁ Τζίμ...

Μὲ μεγάλα βήματα, στρέφοντας τὴ ράχη πρὸς τοὺς πανικόβλητους Γιαπωνέζους, βαδίζει πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἀκολούθησαν οἱ δυὸ φίλοι και στενοὶ συνεργάτες του. Καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ τοὺς βρῇ. Κάπου ἐκεῖ, σὲ μιὰν ἀπότομη στροφῇ τοῦ διαδρόμου, ἀκούει μιὰ φοβισμένη κοριταίστικη κραυγὴ:

—Θεέ μου! Τὸ Γεράκι!

Ἡ Ἑλλεν τὸν κυττάζει μὲ στρογγυλεμένα ἀπὸ τὴν ἐκπληξι μάτια. Ὁ Τζιμ Γκάφας ξεκαρδίζεται.

—Τὴν ἔπαθες, κύριε Μάκ!, λέει. Τὸ μυστικό σου τὸ ξέρει τώρα κι' ἡ Ἑλλεν.

Τὸ Γεράκι ἀγκαλιάζει καὶ φιλάει στὸ μέτωπο τὴν ὁμορφὴ θεοῦ του. Εἶναι ἓνα ἀγνό, ἀδελφικό φιλί.

—Θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα μιὰ μέρα, ἔλεγε, τῆς λέει. Δὲ μποροῦσα νὰ κρατῶ κρυφὸ ἀπὸ σένα τὸ μυστικό μου. Ὅταν συρρίνωμε στὸ ξενοδοχεῖο, θὰ σοῦ πῶ μιὰ ἱστορία γιὰ δυὸ θαυματουργὰ δαχτυλίδια, ποὺ μοῦ ἔφησε μοναδικὴ κληρονομία ὅταν πέθανε ὁ πατέρας μου. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως, πρέπει νὰ θροῦμε ἓναν δρόμο νὰ βγοῦμε ἀπ' αὐτὸ τὸν τάφο.

Ἀρχίζουν νὰ προχωροῦν. Βαδίζουν μὲ προφυλάξεις καὶ κάθε τόσο στέκουν καὶ ἀφουγκράζονται. Ἡ Ἑλλεν κι' ὁ Γκάφας σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, τοῦ ἐξηγοῦν πῶς ἔφτασαν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ μάλιστα σὲ μιὰ τόσο κρίσιμη στιγμή.

—Ὅταν ἔφυγες ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ πᾶς στὸ Ἀρχηγείο, εἶδαμε κάποιον μ' ἓνα χαρτοφύλακα νὰ σὲ παρακολουθεῖ. Μὰς φάνηκε τὸ πράγμα ὑποπτό καὶ τρέχοντας βγήκαμε στὸ δρόμο. Τὸν πήραμε τὸ κατόπι. Ὅταν ἐσύ ἔφτασες στὸ Στρατηγεῖο καὶ μπήκες μέσα, αὐτὸς ἔμεινε ἔξω καὶ περίμενε. Τὸν εἶδαμε τότε νὰ πλησιάζει κάποιον αὐτοκίνητο καὶ νὰ μιλάει μὲ τὸν σωφὲρ του. Ὅταν ὕστερα ἀ-

πὸ λίγο βγήκες, σὲ εἶδαμε νὰ μπαίνεις σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο αὐτοκίνητο ποὺ ξεκίνησε ἀμέσως. Πήραμε κι' ἐμεῖς τότε ἓνα ταξί καὶ σὲ παρακολουθήσαμε. Τὸ αὐτοκίνητο διέσχισε τοὺς μεγάλους δρόμους κι' ὕστερα μπήκε σὲ κάτι στενόσκακα μὲ ξύλινα σπίτια. Προχώρησε ἀρκετὰ καὶ ὕστερα τρυπώσε σ' ἓνα γκαράζ. Περιμέναμε λίγο, πιστεύοντας πῶς εἶχες πάει ἐκεῖ γιὰ μιὰ ὠρισμένη δουλειά. Ὅταν εἶδαμε ὅμως πῶς ἀργοῦσες, ἀποφασίσαμε νὰ κάνουμε κάτι καὶ καταφέραμε μὲ χίλια δάσανα νὰ φτάσουμε κοντά σου.

—Καὶ φτάσατε ἀπάνω στὴν ὥρα!, συμπληρώνει χαμογελώντας τὸ Γεράκι. Ἐνα λεπτὸ ἀργότερα θὰ βρίσκατε ἓναν Μάκ Ντάνυ χωρίς... κεφάλι!

* * *

ΒΑΔΙΖΟΥΝ πάντοτε μὲ προσοχὴ καὶ εὐφρονεῖς μπροστὰ τους, στὸ βάθος τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, τὸ Γεράκι βλέπει ἓνα ἀνοιγμα ἀπὸ ὅπου μπαίνει φῶς. Κάτι ἀστράφτει ἐκεῖ κοντὰ στὴν ἔξοδο.

—Νερό!, λέει ἡ Ἑλλεν. Εἶναι μιὰ ἔξοδος πρὸς τὸ ποτάμι.

—Τὰ δάσανά μας τελειώνουν!, συμφωνεῖ κι' ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος. Ὁ διάδρομος αὐτὸς διακλαδώνεται σίγουρα μὲ μιὰν ὑπόνομο ποὺ βγαίνει στὸ ποτάμι, ποὺ χωρίζει στὰ δύο τὸ Τόκιο καὶ λέγε-

ται Σουμίντα. Έμπρός, λοιπόν!

Πρόχωροῦν διαστικά. Ἡ ἔξοδος προστατεύεται ἀπὸ μερικά χοντρά κάγκελα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι ἐμπόδιο. Τὰ σίδερα ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα τοῦ Γεράκιου σπάζουν σὲ σπιρτόξυλα. Ὁ δρόμος σὲ ῥυθὸ λεπτὰ εἶναι ἐλεύθερος. Πλάι ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ὑπόνομο, εἶναι δεμένη μιὰ βάρκα. Ὁ Τζὶμ ἀρπάζει τὸ σκοινί. Τὰ δυὸ παιδιὰ πηδοῦν μέσα.

Καθὼς ὅμως ἐτοιμάζεται νὰ σαλτάρῃ καὶ τὸ Γεράκι, κάτι ὑποπτο ἀκούγεται στὸ βάθος τῆς ὑπονόμου. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος γυρίζει ξαφνιασμένος. Τὰ μάτια του διακρίνουν μέσα στὸ σκοτάδι μιὰ σκιά. Εἶναι ὁ Γιαπωνέζος μὲ τὸ κιμονό. Μιὰ δυνατὴ ὀργὴ φουντώνει μέσα του.

— Γυρίστε στὸ ξενοδοχεῖο! φωνάζει στὴν Ἑλλεν καὶ τὸν Τζὶμ, ποὺ κρατοῦν κιόλας τὰ κουπιὰ τῆς βάρκας. Σέ λίγο θάμαί μαζί σας.

Καί, κάνοντας μιὰ ἀπότομη στροφή πάνω στὶς φτέρνες του, σαλτάρει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γιαπωνέζου μὲ τὸ κιμονό. Ἀκούει ἕνα σατανικὸ γέλιο νὰ γεμίζει τὴν ὑπόνομο καὶ τὸν βλέπει νὰ τρέχῃ καὶ νὰ χάνεται σ' ἕνα ἄνοιγμα, ποὺ μοιάζει μὲ θολωτὴ πόρτα, πρὸς τὸ δεξιὸ μέρος. Ἀδίστακτα τὸν ἀκολουθεῖ. Βρίσκεται σ' ἕνα μικρὸ χαμηλοτάβανο ὑπόγειο δωμάτιο μὲ τσιμεντένιους τοίχους. Κυττάζει γύρω του. Ὁ Γιαπωνέ-

ζος ἔχει γίνεαι ἄφαντος. Δὲν φαίνεται πουθενά!

—Περίεργο!, λέει. Εἶναι σὰ ν' ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ νὰ τὸν κατάπιε.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ἀκούει ἕνα βαρὺ κρότο. Γυρίζει καὶ τὰ μάτια του στρογγυλεύουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξι. Ἡ θολωτὴ πόρτα ἔχει χαθῇ. Στὴ θέσι τῆς ὑπάρχει τώρα ἕνας τσιμεντένιος τοίχος, ὅμοιος μὲ τοὺς ἄλλους.

—Τὴν ἔπαθα!, γρυλλίζει. Ἔπεσα σὲ δόκανο.

Τεντώνοντας τοὺς μυῶνες του, ρίχνεται ἀπάνω στὸ τσιμέντο. Τίποτα δὲ γίνεται. Εἶναι ἕνας χοντρὸς καὶ ἀδιεπέρστος τοίχος. Ἕνας ἀσάλευτος ὄγκος ποὺ δὲ λυγίζει μπροστὰ σὲ τίποτα. Ἕνας κρύος ἰδρώτας κατακυλάει ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Μένει γιὰ μερικές στιγμὲς ἀκίνητος. Τὸ βλέμμα του σὰν κοφτερὸ ἀτσάλι ἐξετάζει τὴν τσιμεντένια φυλακὴ του. Δὲν βλέπει τίποτα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ βγῇ ἀπὸ ἐδῶ μέσα. Ξοφνικά, ἡ βαρεὶὰ σιωπὴ ποὺ ἀπλώνεται γύρω του κομματιάζεται ἀπὸ ἕνα ἀπαίσιο γέλιο. Κάποιος γελάει χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ αὐτός.

— Ἀν γλύτωσες τὰ σπαθιά, Μὰκ Ντάνν, ἀκούγεται μιὰ φωνή, ποὺ εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ κίτρινου ἀνθρώπου μὲ τὰ φιδίσια μάτια καὶ τὸ κιμονό, δὲ θὰ γλυτώσῃς αὐτὴ τὴν φορὰ ἀπὸ ἕνα γλυκὸ τρόπο θανάτου ποὺ σοὺ προετοιμάζω. Αὐτὰ τὰ μασκαραδίστι-

κα ρούχα που φοράς δεν πρόκειται να σε σώσουν. Σε λίγο θ' ακούσης τὰ κόκκαλά σου νὰ τρίζουν καὶ νὰ συντρίβονται κάτω ἀπὸ μιὰ φοβερὴ πίεσι ἀνάμεσα στὸ ταβάνι καὶ στὸ πάτωμα αὐτῆς τῆς κάμαρας, πού εἶναι ἀπὸ χαλυβὰ καὶ ζυγίζουν ἑκατοντάδες τόννους. Ὑστερὰ ἀπὸ μερικά λεπτά, θὰ ἔχῃς γίνει σάν...τσιγαρόχαρτο!

Τὸ Γεράκι κὺττάζει γύρω του προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ ἀπὸ ποῦ ἔρχεται αὐτὴ ἡ φωνή. Δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ οὔτε τὴν ἐλάχιστη χαραμάδα.

—Καὶ μιὰ πού πρόκειται νὰ πεθάνῃς, μάθε πὼς αὐτὸς πού σὲ στέλνει στὸ θάνατο εἶναι ὁ Φουκακούσα - Ζοζό, ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τῶν παλιῶν Σαμουραΐ!, ἀκούγεται πάλι ἡ φωνή. Εἶσαι λευκὸς καὶ μάντεψες τὸ Μεγάλο Μυστικὸ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ πιά σὲ τίποτα. Ναί! Οἱ ἀσημένιες ρουκέτες ἀπὸ τοῦτο τὸν τόπο φεύγουν. Ἀκόμα ὅμως κάνουν ἕναν ἥσυχο περίπατο πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν Ἀμερικανῶν. Σε λίγο καιρό, ὅταν θ' ἀρχίσουν νὰ προσγειώνωνται στὶς μεγάλες πολιτείες, οἱ συμπατριῶτες σου θὰ καταλάβουν τί σημαίνει ἐκδίκησι. Ἡ Ἰαπωνία σηκώνεται στὰ πόδια της πάλι, χάρις στοὺς Σαμουραΐ καὶ στὴν ὀργάνωσι τοῦ «Μπλέ Παγωνιοῦ» καὶ θὰ σαρώσῃ ὅλους ἐκείνους πού

τὴν ἔδωσαν. Ἐσὺ ὅμως δὲν θὰ ζῆς τότε γιὰ νὰ τὴν καταμαρῶσης. Καλὸ ταξίδι, λευκέ, στὰ σκοτεινὰ βασίλεια τοῦ Ναμαζόν!

Ἡ κάμαρὰ γεμίζει πάλι ἀπὸ τὸ ἀπαίσιο γέλιο καὶ ἡ φωνὴ σωπαίνει. Ἀκολουθεῖ ὁμως κατὶ πολὺ χειρότερο. Ἀκούγεται ἕνας βαρὺς θόρυβος, σὰν κάπου ἐκεῖ κοντὰ νὰ γυρίζουν βαρεῖες τροχαλίες. Τὸ πάτωμα ἀρχίζει νὰ σαλεύῃ γοργὰ ἀνεβαίνοντας πρὸς τὰ ἄπαντα. Ἀλλὰ καὶ τὸ ταβάνι ἀρχίζει τὸ ἴδιο νὰ σαλεύῃ. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς αὐτὸ κατεβαίνει πρὸς τὰ κάτω. Τὸ Γεράκι αἰσθάνεται τὴν καρδιά του νὰ σκιρτᾷ τρομαγμένα. Τὸ κυκλικὸ τοῦτο τσιμεντένιο κελλὶ θὰ γίνῃ ὁ τάφος τοῦ! Ἕνας φριχτὸς θάνατος τὸν περιμένει! Κάποιος γυρίζει ἕνα κουμπὶ κι' ἕνα σατανικὸ μηχανήμα θανάτου ἔχει μπῆ σὲ κίνησι. Βρίσκεται ἀνάμεσα σὲ δυὸ βαρεῖες καὶ ἀσήκωτες πλάκες ἐνὸς πιεστηρίου, πού ζυγώνουν γοργὰ ἡ μιὰ τὴν ἄλλη κι' αὐτὸς βρίσκεται ἀνάμεσά τους, ἀνίκανος νὰ διαφύγῃ. Τὸ ταβάνι ἀγγίζει κιόλας τὸ κεφάλι του. Γονατίζει. Ἀλλὰ καὶ τὸ πάτωμα συνεχίζει τὴν θανάσιμην ἀνοδό του. Κάθε λεπτὸ πού περνάει ὁ χώρος ἀνάμεσα στὸ ταβάνι καὶ στὸ πάτωμα μικραίνει. Τώρα ἀναγκάζεται νὰ ξαπλώσῃ. Πέφτει μὲ τὴν κοιλιά καί, καθὼς αἰσθάνεται τίς δυὸ βαρεῖες πλάκες νὰ ζυγώνουν ἡ μιὰ τὴν

άλλη, νοιώθει τὸ παγῶμένο
χέρι τοῦ θανάτου νὰ τὸν ἀγ-
γίζει...

Μονάχα ἓνα θαῦμα μπορεῖ
νὰ τὸν σώσει. Θὰ γίνη ὅμως
αὐτὸ τὸ θαῦμα;

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

Στὸ ἐπόμενο τεῦχος, τὸ 14, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν
ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ!

ἡ πάλῃ τοῦ Νέου Ὑπερανθρώπου μὲ τὴν ἐγκληματι-
κὴ γιαιπωνέζικη ὀργάνωσι τοῦ «Μπλὲ Παγωνιοῦ»
συγεχίζεται ἀδυσώπητα!

Ὁ Μὰκ Ντάνυ, ἡ Ἑλλεν καὶ ὁ λιχούδης Τζίμ
Γκάφας περνοῦν τραγικὲς στιγμὲς στὴ μυστηριώδη
καὶ ἐπικίνδυνη πρωτεύουσα τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡ-
λίου!

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ!

Ἕνα ἀριστουργηματικὸ τεῦχος, ποὺ θὰ κάνῃ τὴν
καρδιά σας νὰ χτυπήσῃ μὲ τοὺς ἥρωϊσμούς, τὴν αὐ-
τοθυσίᾳ καὶ τὴν ὑπέροχῃ πλοκῇ του καὶ θὰ σᾶς δια-
σκεδάσῃ μὲ τὰ εὖθυμα ἐπεισόδιά του.

ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Ἡ Διεύθυνσις τῶν ἐκδόσεων «Ὁ Μικρὸς Ἡρώς», θέλοντας νὰ βοηθήσῃ τὰ Ἑλληνόπουλα νὰ περάσουν εὐχάριστα καὶ ὠφέλιμα τὶς διακοπὲς τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀποφάσισε νὰ τοὺς προσφέρῃ σὲ ἐξευτελιστικὰς τιμὰς, σχεδὸν δωρεάν, δύο ἀπὸ τὶς καλὺτερες ἐκδόσεις της, τὸ «Παιδικὸ Πανεπιστήμιον» καὶ τὸ ἀνάγνωσμα περιπετειῶν ζούγκλας «Τάργκας».

Ἀπὸ τῆς 10ης Ἰουλίου μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου, κάθε Ἑλληνόπουλο θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἀγοράσῃ ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας:

1) Τὸν Πρῶτον Τόμον τοῦ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ», ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ 6 πρῶτα τεύχη, δεμένον με πανὶ πολυτελείας καὶ με χρυσοῦ γράμματα. Ἡ τιμὴ οὐ ὠρίσθηκε στὶς 30 δραχμὰς. Ἀπὸ τὴν 10ην Ἰουλίου ὅμως μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου, θὰ μπορῆτε νὰ ἀγοράσετε τὸν πολὺτιμον αὐτὸν τόμον με τὴν ἀπίστευτην τιμὴν τῶν... 13 μ ὀ ν ο ν δραχμῶν!

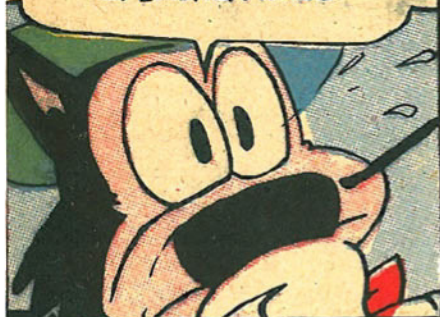
2) Θὰ μπορῆτε ἐπίσης νὰ ἀγοράσετε, στὸ ἴδιον διαστημὰ, τὰ 22 τεύχη τοῦ «ΤΑΡΓΚΑ», ποὺ ἡ τιμὴ τους εἶναι 44 δραχμὰς, πληρώνοντας... μόνο 10 δραχμὰς ! Τέλος, θὰ ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἀγοράσετε τοὺς δύο τόμους τοῦ «Τάργκα», πληρώνοντας μόνο 10 δραχμὰς γιὰ τὸν καθέναν!

ΣΗΜΕΙΩΜΑ: Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν τὰ τεύχη ἢ τοὺς τόμους ταχυδρομικῶς θὰ ἐπιβαρυνθοῦν με τὰ ταχυδρομικά (2 δραχμὰς γιὰ κάθε τόμον καὶ 4 δραχμὰς γιὰ ὅλα τὰ τεύχη τοῦ «Τάργκα»).

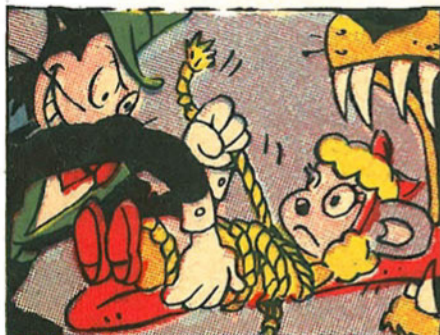
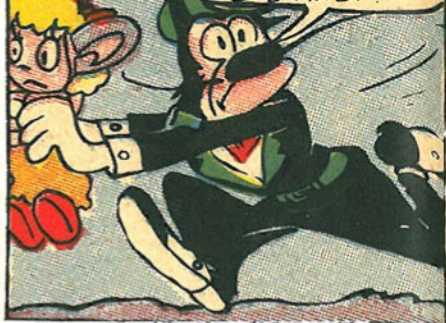
ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΕΚΠΤΩΣΕΩΝ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΤΟΥ ΔΙΝΩ ΠΡΙΝ
ΜΕ ΠΑΡΕΙ ΜΥΡΩΔΙΔΙΑ ΑΥΤΟΣ Ο
ΒΡΕΜΟΠΟΝΤΙΚΟΣ!

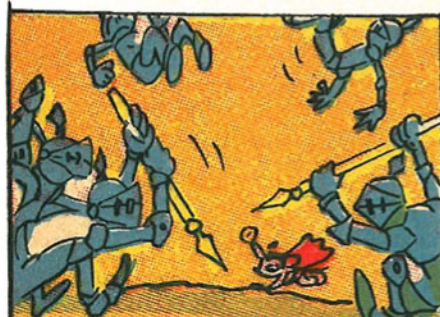
ΣΕ ΛΙΓΟ ΘΑ ΧΩΣΟΥΜΕ ΦΤΑΣΕΙ ΣΤΗ
ΖΩΓΙΚΛΑ! ΕΚΕΙ ΘΑ ΤΑ ΠΟΥΜΕ ΟΙ
ΔΥΟ ΜΑΣ!

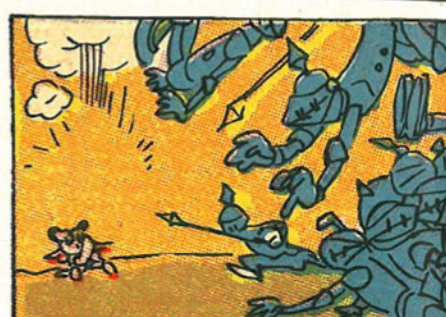
ΣΤΗ ΖΩΓΙΚΛΑ Ο ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ ΓΑ-
ΤΟΣ ΕΒΑΛΕ ΣΕ ΠΡΑΞΗ ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΙ-
ΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ.

ΧΑ! ΧΑ! ΧΑ! ΑΥΤΟΣ
Ο ΚΥΡΙΟΣ ΒΑΧΗ ΑΡΚΕ-
ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΕΧΡΙ
ΠΟΥ ΝΑ ΤΟ ΣΚΑΣΩ!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ,
ΣΥΝΕΧΙΖΕ ΤΗΝ ΕΞΟΥΤΕΣΗ ΤΩΝ
ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ.

ΚΑΘΕ ΓΡΩΘΙΑ ΤΟΥ ΕΣΤΕΛΝΕ ΚΙ ΕΝΝΗ
ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΣΤΕΘΗ ΣΤΟ ΣΥ-
ΡΡΟΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ ΣΙΔΕΡΙΚΩΝ!